

МЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• КВІТЕНЬ • 2009 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 4/53 •

СВ. ПЕТРО ХРИЗОЛОГ

ПРО МОЛИТВУ, ПІСТ І МИЛОСЕРДЯ

Існують три речі, на яких ґрунтується віра, зміцнюється благочестя і тримається добродієність. Це – молитва, піст і милосердя. Молитва стукає в двері, піст здобуває, милосердя отримує. Молитва, милосердя і піст – все це разом узяття складає одне ціле і взаємно оживляє одне одного. Бо піст – це душа молитви, а милосердя – це життя посту. І нехай ніхто їх не роз'єднує, бо вони – нероздільні. Хто практикує лише одне або два із них, той не має нічого. Отже, той, хто молиться, повинен постити, а той, хто постить, повинен чинити діла милосердя і слухати того, хто просить і бажає бути почутим. Почутий Богом буде той, хто не затуляє своїх вух на голос того, хто благає.

Той, хто постить, повинен розуміти піст: він повинен співчувати голодному – якщо хоче, аби й Бог поспічував його власному голоду; він повинен чинити милосердя, якщо сподівається знайти милосердя; хто хоче скористатися добром – сам повинен його робити; що бажає, аби йому дали, сам повинен давати. Безсоромно було б просити для себе те, в чому ти відмовляєш іншим. Тож нехай милосердя буде для тебе нормою! Якщо ти хочеш, аби тобі дали милостиню таким-то чином, в такій-то мірі, з такою-то готовністю, то подай і ти милостиню іншим з тією ж готовністю, в такій же мірі і так само. Отже, молитва, милостиня і піст нехай будуть свідченням за нас перед Богом, нехай будуть нашим єдиним заступником, єдиною про нас молитвою в потрібній формі.

Те, що ми втратили через нехту-

вання, повинні придбати постом; піддамо умертвленню наше життя за допомогою посту, адже немає нічого іншого важливішого, що ми могли би пожертвувати Богові, – як ото стверджує Пророк, кажучи: «Жертва Богові – дух сокрушений; серцем скрушеним і смиренным Ти не погордуєш, о Боже» (Пс. 50,19). Принеси в жертву Богові своє життя, принеси Йому жертву посту, аби був він жертвою чистою, жертвою святою, жертвою живою, яка і в тебе залишиться, і Богові буде принесена. Той, хто не дав би такої жертви, не має би виправдання, оскільки кожен завжди має у своєму розпорядженні самого себе для жертвопринесення.

Проте аби молитва і піст були сприйняті, необхідно, аби за ними слідувало милосердя. Піст не приносить плоду, якщо не зростає милосердя; засуха милосердя спричиняє за собою всихання посту; те, чим дощ є для землі, тим самим є і милосердя для посту. Той, хто постить, може прекрасно плекати своє серце, очищати свою плоть, викоринювати пороки, насаджувати добродієність. Але якщо він не окропить всього цього водами милосердя, він не збере жодного плоду. Ти, що постив, пам'ятай, що і поле твоє постить, якщо воно позбавлене милосердя; але якщо будеш щедрим у справах милосердя, то те, що ти розточив, знову збереш у свої засіки. Не розсипай своєю скупістю, а збирай своєю щедрістю. Даючи бідному, дай і самому собі; бо того, чого не залишиш іншому, і сам не отримаєш.

Дорогі наші читачі!

Усім нам відомо, що хресний шлях Господа нашого Ісуса Христа завершився Його славним Воскресінням. Саме тому, свято Воскресіння Господнього випереджує Великий піст, котрий зараз переживаємо. Так складаються обставини, що оцей примірник нашої газети Ви візьмете до своїх рук саме тоді, коли переосмислюємо найтрагічніші моменти земного життя нашого Спасителя – Його страсті, розп'яття, хресну смерть тощо. Проте, на нашому горизонті видніє величне сьвято Пасхи, цього величного свята перемоги над смертю, над адом. Переживаючи піст, живемо Воскресінням.

Тому вітаємо усіх наших читачів і всіх людей доброї волі із святом Воскресіння Господа нашого Ісуса Христа і бажаємо найвищої радості від усвідомлення, що «Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував!»

Редакція «Мети»

2–3 стор.

Піст – час реколекцій

Владиці Михаїлу
(Колтуну) – військову
нагороду

Хресний хід вулицями
Львова

4–5 стор.

Папа відвідає синагогу

Румунія: кривдять
греко-католиків

Глава УПЦ привідкрив
тасмницю

6–7 стор.

Церква і політика. Папа під
прицілом секс-меншин

Моцці святих на Львівщині

Критичний погляд на
сучасну Європу

8–9 стор.

Щоб серця єдналися в
любві. Християнський клуб
знайомств

“Зіпсуття найкращого –
найгірше”

Забута традиція

10–12 стор.

Існування і діяльність
диявола

Історія парохій
Львівщини. Давидів

Хвилина на призадуму

кількома рядками...

НОВЕ АРХИЄРЕЙСЬКЕ ПРИЗНАЧЕННЯ

17 березня у Ватикані було повідомлено про те, що Святіший Отець Венедикт XVI поблагословив рішення Синоду єпископів УГКЦ про призначення владика Василя (Медвіта) єпископом-помічником Донецько-Харківського екзархату.

МОЩІ БЛАЖЕННИХ ПРЕПОДОБНОМУЧЕНИЦЬ ОЛІМПІЇ ТА ЛАВРЕНТІЇ У М. СОКАЛІ

В час проведення Великопосних реколекцій 21 березня до Катедрального храму св. ап. Петра і Павла у Сокалі привезли мощі блаженних преподобномучениць Олімпії та Лаврентії. Мощі блаженних урочисто зустріли та внесли до храму духовенство та численно зібрані миряни. П'ятеро священників разом з вірними провели співану Хресну дорогу, яка створила глибокий молитовний настрій. Опісля отець-реколектант Василь Ліниця, ЧНІ, виголосив вступну науку, а сестри Згромадження св. Йосифа розповіли про життєвий шлях і подвижництво сибірських мучениць українського народу. Священики відслужили Молебень до преподобномучениць, а відтак потік бажаючих міг приклонитися до мощей, – повідомляє прес-служба Сокальсько-Жовківської єпархії.

ВЛАДИКА ДІОНІСІЙ (ЛЯХОВИЧ) ВІДВІДАВ УКРАЇНСЬКІ ЦЕРКОВНІ ГРОМАДИ В ІСПАНІЇ

Протягом 12-24 березня Апостольський візитатор для вірних УГКЦ в Італії та Іспанії владика Діонісій (Ляхович) відвідував громади вірних в Іспанії. У Мадриді ж владика Діонісій зустрівся зі священниками, котрі працюють з українськими емігрантами. Ця зустріч дала можливість обговорити певні проблеми, з якими вони зустрічаються в щоденному душпастирстві.

Апостольський візитатор також відвідав вірних у Валенсії та Барселоні. Під час Архидієрейської Літургії у своєму пастирському зверненні до вірних Владика наголосив, що УГКЦ завжди пам'ятає та турбується про емігрантів. Після богослужіння вірні мали можливість звернутися до нього з різними запитаннями. У Барселоні Владика Діонісій також завітав до української школи, у якій навчається 50 дітей.

СВЯТКУВАННЯ РОКУ ПОКЛИКАННЯ У СОКАЛЬСЬКО-ЖОВКІВСЬКІЙ ЄПАРХІЇ

28 березня у Сокальсько-Жовківській єпархії відбулося святкування Року християнського покликання з особливим наголосом на священниче покликання. О 10-й годині ранку біля Катедрального собору св. апостолів Петра і Павла в Сокалі відбулася зустріч Преосвященного владика Михайла (Колтуна), єпарха Сокальсько-Жовківського, та єпископів-гостей з різних єпархій України. Відтак розпочалася Архидієрейська Божественна Літургія, – повідомляє прес-служба Сокальсько-Жовківської єпархії. Після прочитання Євангелія проповідував владика Василь (Івасюк), екзарх Одесько-Кримський.

Після завершення Богослужіння відбувся хресний хід із мощами блаженного Омеляна Ковча, які привезли напередодні із Польщі – місця, де блаженний загинув мученицькою смертю у концтаборі. Мощі урочисто внесли до Катедрального храму і виставили на почитання усім вірним.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА «ОБНОВА» ВІДВІДУЮТЬ ПАРАФІЇ ТЕРНОПІЛЬСЬКО-ЗБОРІВСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

25 березня молодіжний хор Товариства українських студентів-католиків «Обнова» разом з вірними Катедрального собору Тернополя співав Акафіст до страстей Христових. Спів акафістових частин хористи поєднали із розважаннями над подією Хресної дороги Спасителя.

«Кожного року в часі Великого Посту студенти ТУСК «Обнова» відвідують парафію Тернопільсько-Зборівської єпархії з цією молитвою. Це єднає людей, зокрема, молодь, у співпереживаннях з Христом-Месією, який іде, аби померти і народити нас до нового життя в Бозі», – відзначила, зокрема, студентка-обновлянка Марія Карчевич.

З благословення владика Василя (Семенюка), єпарха Тернопільсько-Зборівського, студенти відвідали й інші храми Тернополя, зокрема, церкви св. Василя Великого, Успіння Пресвятої Богородиці та св. Івана Богослова, побували у Великих Газах.

Олег ХАРИШИН

Архидієрейські відвідини

15 березня Високопреосвященніший Владика Ігор (Возьняк), Архидієрейський, відвідав з пастирським візитом парафію Воздвиження Чесного і Животворящего Хреста Господнього, що у селищі Рудно. Божественну Літургію Архидієрей служив разом з адміністратором храму протоієреєм Теодором Заблоцьким, священниками Львівської архидієпархії та вірними, які чисельно прибули на святкове богослужіння. До спільної молитви долучилися також голова селищної ради Іван Безділь, голова організації «Християнська Україна» Мирослав Данилків, голова місцевого осередку товариства «Просвіта» Ігор Горбатий, а також представники молодіжних хрис-

тианських організацій «Авангард-Рудно» та «Виноградна лоза».

«Якщо ти пам'ятатимеш про свій гріх, то Бог не згадає про нього; якщо ж забудеш – Бог згадає про нього», – нагадав, серед іншого, Владика Ігор, цитуючи слова учителя Церкви св. Івана Золотоустого. Перебуваючи в часі Великого посту, Владика, звертаючись до вірних, закликав їх користати з цього святого періоду, гідно приготуватися до святої Тайни сповіді, аби щиро визнати гріхи й, збудивши сердечний жаль, перепросити Господа: «Він готовий нам завжди

прощати, як тільки будемо просити Його про це».

На завершення адміністратор храму подякував Високопреосвященному Владичі Ігореві за візит та постійну духовну опіку над парафією.

Відбулися великопосні реколекції для дружин священників

24 березня в Архикатедральному соборі св. Юра з ініціативи Митрополичої міжєпархіяльної комісії у справах родини УГКЦ та в рамках Року покликання з особливим наголосом до священства відбулися великопосні реколекції для дружин священників Львівської архидієпархії. «Шукання Божого Царства» – саме над цією темою розважали учасниці реколекцій під проводом Преосвященного владика Гліба (Лончини), єпископа Курії Верховного Архидієєпископства Києво-Галицького.

прощення, що відкриває шлях до життя у Христі. «Це не є мрія, а реальність. Потрібно лише щирим серцем бажати цього, – сказав Владика. – Мусимо працювати над своєю волею, щоб ніколи Богові не сказати «Ні» і прикладом свого життям проповідувати цю істину іншим».

Під час реколекцій Владика Гліб від імені усіх присутніх привітав з уродинами дружину репрезентованого священника о. Артема

Цегельського п. Марту Цегельську. У цей день пані Марта була прикладом, як потрібно посвятитися цій великій місії – бути дружиною священника і, незважаючи на різні життєві випробування, з гідністю сповняти це покликання.

Владика-реколектант намагався через багатогранну призму життєвих ситуацій показати, як важливо для дружини священника жити святим життям, пам'ятаючи про

Відбулися великопосні реколекції спільноти «Довіра»

З 13 по 15 березня молодь зі спільноти «Довіра», що діє при храмі свв. Володимира та Ольги, взяла участь у Великопосних реколекціях, які проходили в обителі оо. Салезіян. Реконектантом був о. Іван Горбань (ЧНІ).

Учасники прослухали науки про Божий задум, про милосердя, про Божий мир. Мали достатньо часу, аби побути наодинці із Господом у цілковитій тиші. Кожного дня молодь мала нагоду для духовної бесіди зі священником та сповіді.

У п'ятницю вже самими довірянами було організовано молитовний вечір, в часі якого лунали християнські пісні та було поставлено бібліодраму, участь у якій взяли

всі без винятку. Це був своєрідний спосіб розважання над тим чи іншим уривком зі Святого Письма. Цього разу молодь обрала уривок про чудо Ісуса в Кані Галилейській. Опісля всі поділились тим, що особисто відкрив їм Господь.

Кожного дня учасники реколекцій брали участь у святій Літургії, молитві на Вервиці та Вечірній. Не обійшлося, звичайно, і без молитовного читання Святого Письма.

На завершення молоді люди отримали благословення та висловили подяку реконектанту о. Івану Горбаню і духівнику спільноти о. Андрію Березівському.

Мар'яна ЯРТИМ

Піст – час реколекцій для молодіжних християнських організацій

20-22 березня в приміщенні реколекційного будинку, що у м. Новояворівськ, тривали відбулися реколекції для членів молодіжних християнських організацій Львівської Архидієпархії, які організувала Молодіжна комісія. 40 молодих християн приїхали сюди на три дні для духовної віднови. Тема реколекцій «Християнство та сучасний світ» була обрана не організаторами, а самою молоддю. За словами голови Молодіжної комісії о. Тараса Миляна, дуже важливо прислухатись до потреб молоді, а особливо – до потреб їх духовного життя.

Завершився Собор Львівської архієпархії

14 березня завершив свою роботу Собор Львівської архієпархії УГКЦ про євангелізацію. Його тема була означена як «Особливості проповіді Євангелія в сучасному світі: Розпізнавання знаків часу».

Розпочався Собор Архидієцезійською св. Літургією у храмі Львівської духовної семінарії Святого Духа. Відтак Архидієцезійський відкрив робочу сесію

Собору. У промові Владика Ігор звернув особливу увагу на сучасні досягнення в галузі цифрових технологій. Зважаючи на стрімкий науково-технічний та культурний прогрес, Архидієцезій поставив перед учасниками собору непросте завдання, а саме: проаналізувати, яку роль у цьому процесі та місце у житті людства відіграє Біблія. «Маю певність, що впродовж роботи нашого Собору ви з власного досвіду запропонуєте добрі шляхи інкультурації, тобто втілення Євангелія в сучасну культуру», – зазначив, зокрема, Владика Ігор.

Доповідь про «Розпізнавання знаків часу – важливий чинник євангелізаційного процесу в Україні» виголосив доктор богослов'я о. Любомир Ржиский. У ній доповідач розкрив основні знаки часу, яким Церква уже дала адекватну оцінку і відповідно продовжує діяти. Відтак прозвучала ще низка доповідей, після яких учасники Собору розпочали працю в групах, аби укласти як короткотривалий, так і довготривалий плани євангелізації Львівської архієпархії.

Владика Михаїла (Колтуна) нагороджено медаллю «За сприяння Збройним силам України»

Міністерством оборони України відзначено керівника відділу Патріаршої курії УГКЦ у справах душпастирства силових структур України Преосвященного владика Михаїла (Колтуна). Вручив нагороду заступник Міністра оборони України Володимир Діброва. Слід відзначити, що саме він був ініціатором підписання меморандуму між Церквою та Міністерством оборони України про співпрацю. Заступник міністра щиро подякував Владичі за працю та відзначив, що «якщо будуть

у Церквах такі провідники, як владика, то ми швидко досягнемо нашої цілі щодо впровадження у Збройні сили України Інституту військового капеланства».

Відтак владика Михаїл висловив вдячність за нагороду та за розуміння потреби інституції військового капеланства і запевнив усіх присутніх у молитві, щоб «наше спільне прагнення якнайшвидше зреалізувати».

Хресний хід вулицями Львова

У Хрестопоклонну неділю, коли Церква віддає особливу честь животворящому Хрестові Господньому, у Львові відбулась хресна хода, яку очолив єпископ Курії Верховного Архидієцезійства Києво-Галицького владика Гліб Лончина.

Розпочався хресний хід о 16.00 від церкви Архистратига Михаїла (отців-студитів). В молитовному заході взяли участь духовенство, монашество, семінаристи Львів-

ської духовної семінарії, представники влади та чисельно присутні миряни Львівської Архидієцезії. Під час Хресної дороги декілька тисяч громада Львова та околиць розважала над дорогою терпіння і любові, яку пройшов заради спасіння людства Господь. Як зауважив у подячному слові о. Миколай Фредина, сотрутник храму св. Ольги та Єлизавети, який провадив молитовні розважання, цьогорічна Хресна дорога була, мабуть, найчисельнішою, і в цьому велика заслуга належить саме священнослужителям.

На завершення Хресної дороги владика Гліб звернувся до учасників моління з проповіддю, у якій спонукав усіх до глибоких роздумів над Христовими страстями, які Він перетерпів за кожного із нас. «Закінчуючи цей хресний хід, повертаймося до наших домів зміненими, свідомими своєї великої гідності, високої ціни, яку Христос за нас заплатив, і великої цінності кожної людини на світі: наших сестер і наших братів», – сказав Преосвященний владика.

Молитва на могилі Володимира Івасюка

Цьогоріч виповнюється 60 років від дня народження та 30-та річниця смерті відомого українського композитора Володимира Івасюка, і на Львівщині 2009-й рік проголошений Роком пам'яті митця.

Вшановуючи пам'ять про нього, 26 березня студентська молодь, яка духовно і культурно виховується під проводом душпастирів Архикатедрального собору св. Юра у Львові, зібралася для спільної молитви на могилі Володимира Івасюка. Потім відбулася низка культурно-мистецьких заходів.

По закінченні молоді люди прийшли і на могилу Ігоря Білозіра, аби молитовно вшанувати пам'ять і цього відомого українського композитора. На завершення учасники моління побували біля гробниці крилошан Львівської Архидієцезії.

Володимир Івасюк і Софія Ротару працюють над новою пісню. (Фото з приватного альбому Софії Ротару.)

Новини підготував диякон Павло ДРОЗДЯК Прес-секретар Львівської архієпархії

кількома рядками...

РЕЛІГІЙНІСТЬ УКРАЇНЦІВ Є ОДНІЄЮ З НАЙВИЩИХ У ЄВРОПІ

26 березня в інформаційному агентстві УНІАН презентували результати Міжнародного проекту соціального дослідження (ISSP), до виконання якого приєдналася й Україна. Дослідження проводилось Інститутом політики та Київським міжнародним інститутом соціології із залученням фахівців Інституту соціології НАН України. Відповідно до результатів опитування, релігійність українців є однією з найвищих у Європі. Так, 53 % респондентів погодились з тим, що твердження «Я вірю у Бога зараз і завжди вірив» якнайкраще змальовує їхні переконання. Кожен п'ятий (21 %) не вірив раніше, проте став віруючим зараз. Іншими словами, три чверті населення України вважають себе віруючими людьми. Тих же, хто не вірить, значно менше: лише кожен дев'ятий (11 %) або ж ніколи не вірив у Бога, або перестав вірити.

Абсолютна більшість віруючих українців (91 %) християнського віросповідання – православні, греко-католики та протестанти. Зокрема, 39 % віруючих належать до трьох основних православних Церков: Московського й Київського патріархатів та Української автокефальної православної Церкви; 44 % назвали себе православними без чіткого означення, без належності до певної Церкви, 8 % є греко-католиками, і лише трохи більше 1 % – протестантами.

ТРИДЕННИЙ БІБЛІЙНИЙ СЕМІНАР «БОЖЕ СЛОВО У ЖИТТІ ТА МІСІЇ ЦЕРКВИ»

Сорок учасників семінару – представники Катехитичних комісій єпархій та екзархатів УГКЦ – миряни і священники, монахи і монахині, катехити і вчителі християнської етики. Дехто з них вже працює у біблійних групах, інші лише вчаться організувати і вести біблійні читання на парафії.

Провів семінар о.Тарас Барщевський – бібліст, в.о. завідувача кафедри богослов'я УКУ.

Дбаючи про розвиток біблійних читань, Патріарша катехитична комісія УГКЦ за останній рік видала 60 тис. примірників Св. Письма з коментарем. На даний час в Україні вже систематично діють 206 біблійних гуртків. Ще одним кроком до зміцнення Біблійного апостоляту стане міжнародна конференція «Боже Слово у житті та місії Церкви», яка відбудеться 19-20 травня у Львові.

Катерина ВАНКОВИЧ

Секретар Патріаршої катехитичної комісії УГКЦ

ПРОВІНЦІЙНА КАПУТУЛА ЗГРОМАДЖЕННЯ СЕСТЕР СВ. ЙОСИФА ОБРУЧНИКА ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ

Протягом 24-28 березня у Львові проходила Провінційна Капутула Згромадження сестер св. Йосифа Обручника Пречистої Діви Марії, під час якої були вибрані делегатки на Головну Капутулу Згромадження, що відбудеться 5-30 липня. Крім того, сестри розглядали різні важливі справи та проблеми Провінції, звітували про матеріальний та духовний стан Згромадження, готували пропозиції на Головну Капутулу.

Згромадження сестер св. Йосифа існує вже 111 років. Заснував його о. Кирило Селецький у 1898 році в с. Цеблів, що на Сокальщині. Зараз у згромадження в Україні входить 61 сестра. Згромадження має також домівки за кордоном – у Бразилії, Канаді, Польщі, а також місійну станицю в Сибіру.

ВШАНУВАННЯ БЛАЖЕННОГО ОТЦЯ ОМЕЛЯНА (КОВЧА)

У Стрийській єпархії відбувся тиждень молитов з нагоди 65-ліття мученицької смерті блаженного отця Омеляна (Ковча). Урочистості розпочалися 22 березня Архидієцезійською Літургією, яку відслужив владика Тарас (Сеньків) у Перемишлянах, де він свого часу душпастирював. У програмі святкування були духовні науки, зустрічі з дітьми, учнями, молоддю та подружжями, а також духовно-мистецька програма. Молитовні заходи в Перемишлянах відбувалися у двох греко-католицьких храмах. В одному з них, храмі св. Миколая, отець Ковч пробув душпастирем двадцять два роки. В церкві ж св. Володимира, покровителем якої також є священномученик Омелян, окрім щоденних богослужінь, тривали також і реколекції для парафіян. Їх проводили священники зі спільноти Божого Слова (отці-вербісти).

У неділю, 29 березня, на запрошення Владика Юліяна (Гбура) до Перемишлянах прибули греко-католицькі єпископи з України. Після спільної Архидієцезійської Літургії вони взяли участь в Академії з нагоди 65-ліття смерті священномученика Омеляна.

кількома рядками...

ЦІЄЇ ОСЕНІ ПАПА ВЕНЕДИКТ XVI ВІДВІДАЄ РИМСЬКУ СИНАГОГУ

Папа Венедикт XVI відвідає цієї осені римську синагогу. Про це офіційно повідомив Ватикан увечері 12 березня – через декілька годин після того, як про папський візит оголосив глава юдейської громади Вічного міста Рікардо Пачіфічі, який і запросив понтифіка до синагоги. «Ми дуже раді цьому запрошенню, – заявив держсекретар Святого Престолу кардинал Тарчізіо Бертоне. – Папа охоче відвідає римську синагогу».

Глава прес-служби Ватикану о. Федеріко Ломбарді підтвердив, що Папа справді має намір відвідати римську синагогу восени цього року, проте точної дата візиту поки що не визначено.

Зі свого боку, верховний рабин Риму Рікардо Ді Сенї підкреслив, що візит Папи до синагоги став можливим, оскільки «після низки прикрих інцидентів, останнім із яких було питання стосовно єпископів-лефевристів, були винесені важливі роз'яснення».

Папа Венедикт XVI побуває в римській синагозі вперше. Раніше він уже побував у юдейських молитовних будинках у Кьольні (серпень 2005) та Нью-Йорку (квітень 2008). Першим же в історії Римським первосвященником, який відвідав синагогу (не беручи до уваги єпископів апостольських часів), був Іван Павло II – 13 квітня 1986 року він відвідав синагогу італійської столиці.

БАРАК ОБАМА ПООБІЦЯВ ПІДПИСАТИ ДЕКЛАРАЦІЮ ПРО ПРАВА ГЕІВ

Сполучені Штати Америки приєднуються до декларації ООН про декриміналізацію гомосексуалізму, повідомляє AFP. Президент США Б.Обама погодився підписати декларацію, приєднатися до якої в грудні 2008 року категорично відмовився його попередник Джордж Буш. За словами офіційних представників Білого дому, незабаром США офіційно повідомлять Францію про намір підписати цю декларацію. Її вже підтримали 66 держав, у тому числі всі країни, що входять до Євросоюзу. Проти неї виступили мусульманські країни та Ватикан.

Католицькі релігійні діячі висловили занепокоєння, що активізація руху за права сексуальних меншин може призвести до легалізації одностатевих шлюбів, дозволу на усиновлення дітей одностатевими сім'ями, а також на штучне запліднення лесбіянок, які співживуть в одностатевому шлюбі.

На сьогодні в семи країнах світу гомосексуалізм вважається злочином, за який передбачена страта. Це Іран, Мавританія, Нігерія, Саудівська Аравія, Судан, Об'єднані Арабські Емірати та Ємен.

З ПОЛЬСЬКИХ ЄПІСКОПІВ ЗНЯТО ПІДОЗРИ ЩОДО СПІВПРАЦІ З КОМУНІСТИЧНИМИ СПЕЦСЛУЖБАМИ

Святий Престіл «не знайшов підстав звинувачувати Польську єпископську конференцію у співпраці» зі спецслужбами в комуністичний період, – з такою заявою виступили члени конференції в середині березня цього року. «Ми вважаємо цю справу закритою», – свідчить заява.

Перед цим спеціальна комісія провела розслідування, в рамках якого були розглянуті всі звинувачення у співпраці між католицькими ієрархами і властями у 1947-1989 роках. Результати роботи комісії були передані до Ватикану в жовтні минулого року. Розглянувши звіт комісії, державний секретар Ватикану кардинал Тарчізіо Бертоне надіслав листа главі єпископської конференції Польщі архієпископові Юзефу Міхаліку, в якому подякував польським прелатам за «мужність», проявлену при вивченні ролі Церкви при комунізмі. Кардинал Бертоне також висловив «здивування» щодо факту, що польські єпископи добровільно провели власне розслідування, заявив архієпископ Міхалік. «З цього приводу було дуже багато шуму, – підкреслив прелат, виступаючи перед журналістами. – Нам нічого приховувати. Але не можна тиснути на деяких єпископів, шантажувати їх та закликати здійснити прилюдне харакірі».

Натомість експерт з комуністичного періоду польської історії о. Тадеуш Ісаковіч-Залеські вважає, що Ватикан усе ще може бути невдоволений результатами внутрішнього розслідування, оскільки, на думку клірика, Святому Престолу були показані не всі документи.

Послання Папи у справі чотирьох єпископів-лефевристів

Як пише газета «*Repubblica*» в номері за 12 березня цього року, Папа Венедикт XVI звернувся з посланням до єпископів Католицької Церкви стосовно зняття відлучення з чотирьох єпископів, рукопокладених архієпископом Лефевром.

«*Несподіваною злого пригодою став для мене той факт, що випадок з*

Вільямсоном наклався на зняття відлучення. Скромний жест милосердя у стосунку чотирьох єпископів, рукопокладених належним чином, але незаконно, раптом виявився чимось абсолютним інішим: спростуванням примирення між християнами та юдеями, і, отже, відміною того, що стосовно цього питання вже прояснив Собор для дороги Церкви», – пише Святіший Отець в посланні до єпископів світу, в якому нагадує етапи полеміки, що виникла після реабілітації єпископів-лефевристів, серед яких – сумнозвісний своїм запереченням Голокосту Річард Вільямсон. Папа пояснює причини свого рішення зняти відлучення з цих єпископів, уточнює нинішнє канонічне положення Братства св. П'я Х, особливо зупиняється на значенні Другого Ватиканського Собору, підкреслює необхідність приділяти більше уваги інтернету як джерелу інформації. У словах Папи Венедикта XVI чути усьє біль, який викликала в ньому

ця провокація, тим паче, що примирення між християнами та юдеями, як він стверджує, «від самого початку була метою моєї особистої богословської праці».

Святіший Отець пише, що був «опечалений тим, що навіть католики, які, по суті, повинні би краще знати, як ідуть справи, почали звинувачувати мене з готовою до атаки ворожістю. Саме тому я ще більше вдячний друзям-євреям, які допомогли рішуче усунути непорозуміння і відновити атмосферу дружби та довіри».

Папа Венедикт XVI констатує, що цей випадок «викликав усередині й поза Католицькою Церквою настільки гарячу дискусію, якої вже давно не доводилося переживати», а також згадує про «лавину протестів» і про звинувачення на його адресу в тому, нібито він бажає повернути Церкву до часів Другого Ватиканського Собору.

Німецькі єпископи все ще не довіряють лефевристам

Триває полеміка довкола зняття відлучення з чотирьох послідовників єпископа Лефевра, яке проголосив Папа Венедикт XVI в січні цього року.

Очільник німецького відділення Братства св. П'я Х о. Франц Шмідтбергер докоряє членам Німецької єпископської конференції в тому, що вони уникають діалогу з лефевристами, відмовляючись наслідувати приклад Риму. За словами Шмідтбергера, німецькі єпископи «не керуються духом братолюбства».

Від імені Братства св. П'я Х Шмідтбергер закликав єпископську конференцію відмовитися від «наклеп-

ницьких звинувачень» лефевристів в антисемітизмі. За його словами, Братство «явно і недвозначно дистанціюється від образливих висловів» єпископа Річарда Вільямсона, у яких той заперече Голокост.

Крім того, Шмідтбергер вважає, що визнання послідовниками Лефевра всієї повноти рішень II Ватиканського собору могло би стати «підсумком діалогу».

Натомість єпископська конференція, за його словами, висунула таке визнання як попередню умову діалогу. При цьому Шмідтбергер звинувачує німецьких єпископів в «табуванні» деяких спірних питань,

пов'язаних із Собором. Крім того, глава німецьких лефевристів стверджує, що деякі єпископи відкидають дорогу «очищення і примирення», запропоновану Венедиктом XVI. На думку Братства св. П'я Х, «повна єдність» з Католицькою Церквою означає єдність із Римом, а не з єпископськими конференціями.

У час, коли лефевристи виступають проти німецьких єпископів, своє ставлення до зняття відлучення висловили єпископи швейцарські, повідомляє «*Swissinfo*». У швейцарському місті Курей відбулася дводенна асамблея Конференції католицьких

єпископів Швейцарії, присвячена стосункам з Братством св. П'я Х. На зустрічі був присутній папський нунцій у Швейцарії архієпископ Франческо Каналіні.

В офіційній заяві за підсумками асамблеї стверджується, що «рішення про зняття відлучення з чотирьох єпископів було підготовлене недостатньо ретельно; при цьому Римська Курія погано інформувала єпископів, вірних та ціле суспільство». У той же час єпископи вважають, що, повернувши чотирьох єпископів у лоно Католицької Церкви, Папа «простягнув руку примирення».

Румунія: власність Греко-католицької Церкви можуть експропріювати

Румунська Греко-католицька Церква може знову втратити свої храми та інше майно, якщо парламент країни ухвалить відповідний закон. «Якщо цей закон ухвалить, то те, що сталося з нами в 1948 році, коли Сталін відмовив Греко-католицькій Церкві у праві на існування, може повторитися», – заявив єпископ Орадя-Маре Віргіл Берча. За словами ієрарха, румунська Палата представників з кінця січня обговорює законопроект, який мав би регулювати права власності на церковні будівлі та землю. Згідно з документом, «якщо у сільській місцевості є парафії обох (православної та греко-

католицької) громад чи монастирів, тоді майно, місця поклоніння, парафіяльні будинки, кладовища і земля повинні належати релігійній більшості». А це, як підкреслив єпископ Берча, «неминуче нашкодить нам, оскільки греко-католики завжди були меншістю».

«У нас в Ораді було (до 1948 року) 220 церков, і лише 19 із них нам повернули, – розповідає єпископ Берча. – Часто ми просимо лише, аби нам дозволили служити в одних храмах із православними, лише в інший час». У деяких селах єпархії є по дві церкви: одна – від початку православна, а друга – греко-католицька, але конфіскована комуністичними властями і передана православним. Православні священники служать у них почергово, тобто один із храмів по неділях зали-

шається замкнутим, – тоді як греко-католикам доводиться здійснювати служби «в будинках, школах, або просто неба», – зазначає єпископ Берча.

Глава Греко-католицької Церкви Румунії архієпископ Лучіан Морешан надіслав листа президентові та прем'єр-міністру країни з проханням відхилити законопроект, прийняття якого нанесе Церкві «мо-

ральної та матеріальної втрат і порушить конституційні права віруючих». Румунська держава, як наступник комуністичної Румунії, «має моральне зобов'язання повернути Церкві все, що було конфісковане. Ми просимо лише про те, що належить нам згідно із законом, згідно з конституцією Румунії і міжнародним правом», – говориться у листі.

На думку рабина, Венедикт XVI не повинен приходити до Стіни плачу з хрестом

У переддень візиту Папи Римського Венедикта XVI до Святої Землі, рабин ерусалимської Стіни плачу Шмуель Рабінович заявив, що понтифік не повинен приходити до цієї юдейської святині з хрестом на грудях. За планом візиту, Папа повинен побувати біля Стіни плачу 12 травня – відразу після зустрічі з мусульманськими лідерами на Храмовій горі Єрусалиму, пише «Jerusalem Post». На площі перед Стіною плачу Папу повинен вітати сам Рабінович, а після відвідин святині Папа відправиться на зустріч з двома головними рабинами Ізраїлю – Шломо Амаром та Йоною Метцгером.

Традиційно понтифік носить наперсний хрест під час усіх своїх прилюдних появ. Однак рабин Рабінович заявив, що «не слід входити на територію Стіни плачу, носячи релігійні символи, у тому числі й хрест. Так само як і євреї не повинен надівати талис і тефілін, входячи до церкви».

У відповідь медіа-координатор майбутнього візиту Ваді Абунасар заявив, що обговорить питання про хрест з «людьми Папи». При цьому він зазначив: «Я не можу уявити собі, аби Святіший Отець зняв свій хрест». Кадри, зняті під час історичного візиту до Ізраїлю Папи Івана Павла II, показують, що під час молитви біля Стіни плачу на понтифіку таки був золотий наперсний хрест.

Рабин Рабінович уже кілька разів не допускав до Стіни плачу представників християнського духовенства з хрестами. Так, наприкінці 2007 року він відмовив у доступі до Стіни Віденському архієпископові кардиналові Крістофу Шьонборну та групі австрійських прелатів, які не погодилися зняти або заховати свої хрести. Аналогічна історія трапилася торік із групою католицьких та протестантських єпископів з Ірландії.

Голландські протестанти побачили в номерних знаках символіку католицизму

Група голландських протестантів виступає проти розміщення символіки Євросоюзу на автомобільних номерах (символіка ЄС розміщується на номерних табличках голландських автомобілів від 2000 року). Активісти Національного фонду збереження принципів Реформації в політиці (Фонд об'єднує членів найстарішої в Нідерландах консервативної Політичної реформістської партії) вважають, що золоті зірки на синьому фоні вказують на католицький культ Діви Марії, що суперечить протестантським поглядам. «Більшість людей не замислюється над цим, але прапор ЄС був створений католиком на честь Марії», – заявив голова протестантського фонду П.Х. оп'т Хоф.

За даними голландської преси, суд міста Ліуварден таки визнав, що питання про автомобільні номери зачіпає свободу совісті протестантів. Після такого рішення суду представники фонду звернулися до міністра транспорту Каміля Еурлінгса з проханням не розміщувати символу Європейського Союзу на номерних табличках. Проте міністр відмовився задовольнити це прохання. Тепер активісти фонду продають своїм прибічникам спеціальну наклейку з геральдичним нідерландським левом, аби заклеювати емблему Євросоюзу. Офіційно це заборонено, але, за словами оп'т Хофа, ще ніхто не мав із цим проблем.

Натомість голландський депутат Європарламенту Тойне Мандерс назвав нападки консерваторів на символіку ЄС «обурливими». «Ці 12 зірок використовувалися ще в часи античної Греції, тобто задовго до християнства», – заявив політик.

12 зірок на синьому полі вперше були прийняті як символіка Ради Європи в 1955 році, а через 30 років стали офіційним символом Європейського Союзу. Прапор ЄС справді часто порівнюють з католицькими зображеннями Богоматері, де її

оточують 12 золотих зірок. Більше того, Рада Європи затвердила прапор із зірками 8 грудня 1955 року – в день, коли Римо-Католицька Церква відзначає свято Непорочного Зачаття Діви Марії. У 1989 році газета «L'Osservatore Romano» опублікувала матеріал, в якому говорилося, що творець європейської символіки Арсене Хайтц черпав натхнення в зображеннях появи Богоматері у Франції. Журнал «The Economist» наводить цитату з інтерв'ю Хайтца, де він називає джерелом натхнення книгу Одкровення, яка оповідає про «Жінку, одягнену в сонце та короновану 12 зірками».

Глава УПЦ Київського Патріархату привідкрив таємницю

Глава Української православної Церкви Київського Патріархату (УПЦ КП) Патріарх Філарет (Денисенко) в інтерв'ю, опублікованому в журналі «Український тиждень», розповів відомому українському журналістові та релігієзнавцю Віктору Єленському про свої контакти з Константинопольським Патріархом Варфоломієм (Архондонісом). За його словами, Константинополь був готовий до літа 2008 років, коли відзначалося 1020-ліття

Хрищення Русі, включити УПЦ КП до свого складу, але на неприйнятних для українців умовах.

Константинопольської Церкви і таким чином укріпити її, а автокефалію надати нам десь у майбутньому, а коли – невідомо, – заявив Філарет. – Але для нас немає різниці – бути в Московському Патріархаті чи в Константинопольському. Тобто ми вийшли з одного ярма, а потрапили би в інше.

Згідно з цими умовами, Філарет повинен був відректися від патріаршества, а його Церква стала би митрополією Константинопольського Патріархату.

«Між Москвою та Константинополем триває боротьба за першість у світовому православ'ї. Москва хоче зайняти перше місце як найбільша Церква, а Константинополь хоче цьому перешкодити. Для Московської Церкви дуже важливо, аби Українська Церква перебувала у складі Московського Патріархату, адже тоді вона залишається найбільшою від усіх інших, разом узятих», – заявив Філарет.

Відповідаючи на питання, яку роль у переговорах грав секретаріат президента України Віктора Ющенка, Патріарх відзначив: «Вони сприяли передбачуваному входженню».

(За матеріалами сайту: Religio.ru)

СІЦИЛІЯ – «РАЙ ДИЯВОЛІВ» І ТЕРИТОРІЯ ЕКЗОРЦИСТІВ

Сіцилія займає перше місце в Італії за кількістю священників, котрі виганяють диявола, – пише Альфіо Шіакка у статті, опублікованій на сайті газети «Cottiere della Sera». І справді – зі 100 італійських священників, які виганяють диявола, 20 проживає на Сіцилії.

Глава Єпископської конференції Сіцилії єпископ Палермо Паоло Ромео запросив усіх екзорцистів на зустріч у Багерію, де Ренцо Льоваторі з Папського університету «Урбаніана» прочитав спеціальний цикл лекцій.

У той же час о. Беніньо, котрий очолює екзорцистів острова, який відомий у світі насамперед як батьківщина мафії, стверджує, що «мафія є не проявом диявола, а результатом неправильного життєвого вибору». «Тоді чому ж так багато виганяють диявола саме в цих краях?» – запитує його автор статті. – «Мабуть, тому, що ми не ховаємося і досить часто проводимо зустрічі та курси лекцій».

Справді, на острові визнали важливість спеціального навчання для тих, хто «виганяє диявола». Сьогодні слід звертати особливу увагу на чаклунів, чорні меси, сатаністську музику і моду: дуже часто демон використовує їх як брами. «Дуже часто молоді люди дезорієнтовані, – зазначає падре Енцо Романо, – і це приводить їх до захоплення сатанінською модою та культами. Мабуть, справжній демон – це самота».

Водночас о. Беніньо попереджає, що слід уміти відрізнити одержимість дияволом від психіатричних захворювань. Найбільш поширеними є випадки так званого гнітючого стану і роздвоєння особи, вказує він.

Разом зі священнослужителями боротьбу з дияволом веде і доктор Серджіо Запала. Найчастіше, за словами доктора, диявол проявляється у формі психіатричних патологій. Але він може бути причиною і будь-якого іншого захворювання. Так, одна з його пацієнток з неясним діагнозом знову почала відчувати себе добре власне після втручання екзорциста.

СТРАССБУРГ ОШТРАФУВАВ ТУРЕЧЧИНУ ЗА УТИСКИ ПРАВ ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ

Європейський суд із прав людини зобов'язав Туреччину виплатити 105 тис. євро громаді православного храму, повідомляє грецький портал «Ромфея». За рішенням суду, Туреччина повинна виплатити 100 тис. євро штрафу і 5 тис. євро як компенсацію за судові витрати громаді православного храму Різдва Пресвятої Богородиці на острові Бозджаада (Тенедос) за те, що не дозволила громаді зареєструвати даровані їй три ділянки (площею 3.792, 2.251 і 2.219 кв. м) та каплицю (37,82 кв. м) як свою власність. На думку суду, Туреччина таким чином порушила § 1 статті 1 Договору про захист прав людини, яка охороняє право на власність. В Туреччині поки що залишається можливість опротестувати це рішення.

КРИЗА ПОВЕРНЕ ЛЮДЕЙ ДО ВІЧНИХ ЦІННОСТЕЙ, ВВАЖАЄ НУНЦІЙ У КРАЇНАХ БАЛТІЇ

Апостольський нунцій у країнах Балтії Петер Штефан Цурбріген, який провів у Прибалтиці сім років, відвідав перед відбуттям до Австрії містечко Екабпілс, де відслужив месу разом з єпископом Елгавської єпархії Римо-Католицької Церкви Латвії Антоном Юстсом.

Під час зустрічі з журналістами та паствою Апостольський нунцій відзначив, що криза, яка вибухнула у світі, матиме сильний вплив на віру. «Це той час, коли люди повинні більше думати про справжні цінності у своєму житті. Гроші, а особливо «швидкі», виконання усіх своїх бажань та витребенки не можуть бути головними в житті. Можливо, люди повернуться до справжніх цінностей. У цьому аспекті криза може бути навіть позитивним явищем», – сказав в інтерв'ю порталу «Екабпілський час» Петер Штефан Цурбріген.

ЛИТОВСЬКІ СВЯЩЕНИКИ ВСТУПАЮТЬ У РЯДИ ПОМІЧНИКІВ ПОЛІЦІЇ

Зростання злочинності у Литві призвело до того, що в ряди добровільних помічників поліції почали вступати священнослужителі. Так, нещодавно спеціальні номерні жетони та жилети отримали священники католицьких та православних парафій Клайпеди, котрі побажали внести свій внесок до безпеки країни, повідомляє «Благовест-инфо». Старший комісар поліції Клайпеди Микола Анісімов заявив, що він знає цих священників уже давно і відповідально може заявити, що «ці молоді люди серйозно ставитимуться до своїх обов'язків». «Вони без жодних вагань прийняли нашу пропозицію стати добровільними помічниками поліції», – зазначив Анісімов і додав, що служителі Церкви несуть не лише слово Боже в маси, але й допомагають людям позбавитися багатьох поганих звичок.

Самі священники, які стали позаштатними співробітниками поліції, готові всіма силами допомагати суспільству, а також надавати психологічну допомогу тим, хто став жертвою насильства чи злочинів.

ПРО «ПІДСТУПНИЙ» ВАТИКАН

Під час свого візиту до Африки понтифік відзначив, що презервативи не лише не є вирішенням проблеми СНІДу, але й можуть навіть погіршити становище. Реакція була жорсткою – релігійні розділи провідних західних газет відгукнулися обуреними статтями, низка європейських державних діячів теж поспішили висловити свій осуд. Деякі газети, розглядаючи історію ставлення Католицької Церкви до презервативів, навіть заявили, що позиція католиків «погубила мільйони життів».

Католицьке вчення в цьому ас-

ється всіма християнами. Але в тому, що стосується заборони на презервативи, знайти такі обґрунтування важче. Проте коли ми чуємо звинувачення в «мільйонах» смертей, спричинених відмовою від презервативів, нам варто подумати про те, наскільки можуть бути обґрунтовані ці звинувачення. Слушність тези «відмова віруючих людей від презервативів призводить до зростання захворюваності СНІДом» можна запросто перевірити: це твердження стосується матеріального світу, що легко перевіряється науковими методами.

Дивно, але в світі, де люди постійно згадують про науку і

Папа Римський Бенедикт XVI негативно оцінив діяльність ВІЛ-сервісних організацій, які свою діяльність обмежують лише роздачею презервативів, які вважають чи не єдиним засобом проти ВІЛ-інфекції і хвороб, що передаються статевим шляхом. Однак презерватив жодним чином не виключає зараження.

наприклад, вимога відмовитися від контрацептивів, яку висуває Ватикан, призводить до «мільйонів» жертв, то ким насамперед повинні виявитися ці жертви? Хто повинен потерпіти понад усе?

Вочевидь, ті, хто схильний підкорятися цій забороні – воцерковлені католики: якщо звинувачення, висунуті проти Ватикану, є вірними, то католики повинні заразитися ВІЛ-інфекцією і вмирати від неї частіше, ніж не католики. Статистика ж, проте, не демонструє мільйонів католиків, які померли від СНІДу. Ніхто не вважає їх групою ризику. Провідний фахівець в області ВІЛ Едвард Грін вважає нападки на Ватикан просто «нечесними». На його думку, наявні дані швидше підтверджують думку Папи.

Є інші групи ризику, за якими є вельми страшилива статистика, – але це якраз не католики. На першому місці за кількістю заражень стоять гомосексуалісти, на другому – повії, на третьому – наркомани, котрі вводять собі наркотики внутрішньовенно. Якби ці люди прислухалися до закликів того ж Ватикану і змінили свої звички, то їх життя були б врятовані. Але вони, на жаль, якраз найменше схильні дотримуватися будь-яких релігійних заборон.

Чи винен у їх нещасті Папа зі своїми заборонами? Багато людей запевняє себе та інших, що так. Чому така абсурдна думка проголошується як міцно встановлена істина?

Звичайно, виробники презервативів мають велику матеріальну зацікавленість в тому, аби люди вступали у випадкові статеві зв'язки і вірили, що презервативи їх врятовують. Але проблема є глибшою. Ми живемо в цивілізації, орієнтованій на нестримне споживання. Реклама, кіно, романи й увесь шумовий фон довкола нас переконує, що мета життя полягає в тому, аби насолоджуватися, споживаючи ті чи інші товари і послуги. У рекламних роликах не фігурують щасливі батьки, що дали життя малюкам, чи щасливі будівельники, що звели будинок, – у них фігурують щасливі споживачі. Таке ж споживачьке ставлення поширюється на все, у тому числі – і на сексуальну поведінку. Як на-

увати свої бажання – сексуальні чи якісь інші – сприймаються як відвертий замах на свободу. А таке ставлення до життя неминуче призводить до саморуйнування. І СНІД, – як і економічна криза, – один із симптомів цього.

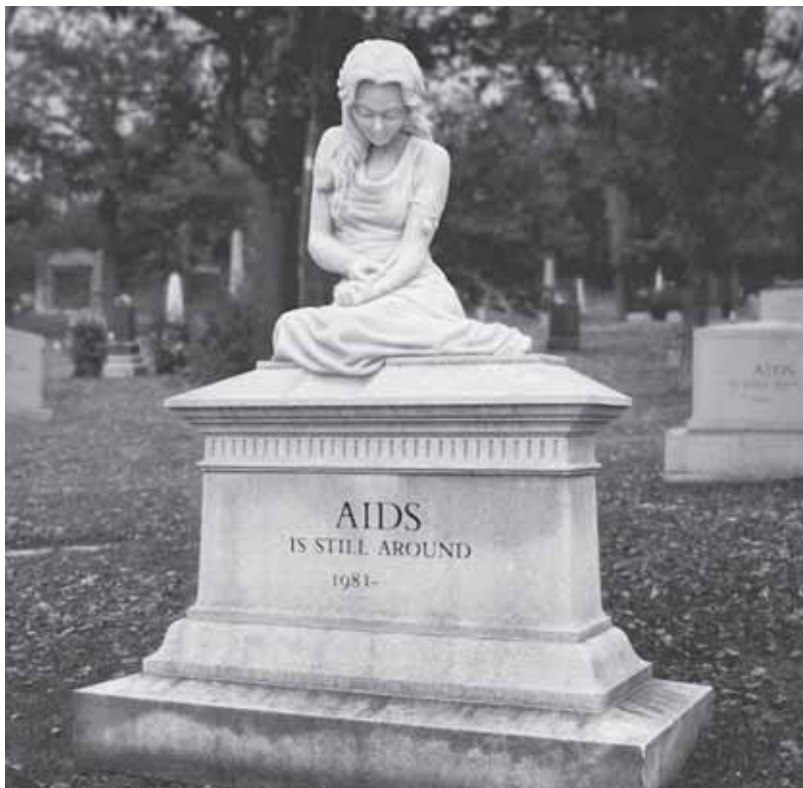
Що може оберігати людей від наслідків такої орієнтації на нестримне споживання? Презервативи? Ми ще раз зіштовхуємося з прописною істиною, що в людського вибору є наслідки. І в неправильного вибору наслідки можуть бути дуже плачевні. І що може нам допомогти, так це зміна поведінки і зміна ставлення до життя взагалі. Інакше ми зіткнемося з великою бідною, і навряд чи Папа Римський буде в цьому винен.

Сергій ХУДІЄВ

baznica.info

В Африці з розумінням ставляться до абсурдного твердження що презерватив є гарантованим засобом від інфікування вірусом імунодефіциту. Напис на плакаті бігборду "Так виглядатиме постійний користувач презервативами."

На муніципальному цвинтарі у м. Квебек (Канада) спорудили три «пам'ятники СНІДу» (з етичних міркувань релігійної газети ми надаємо фотографічне зображення лише одного). Тут не поховано жодної жертви цієї хвороби. На всіх трьох пам'ятниках викарбовано одну дату – 1981 рік, коли вперше було ідентифіковано вірус імунодефіциту. Відверті постанні на постаментах «ілюструють» дії, котрі призводять до захворювання ВІЛ/СНІДом. На думку авторів, ці цвинтарні споруди мають нагадувати відвідувачам, куди незабаром можна потрапити, якщо вести подібний спосіб життя...

пекті справді виглядає надмірно жорстким. Стейке несприйняття католиками абортів має міцні біблейські й загальноморальні основи, і з розумінням сприйма-

визнають її незаперечний авторитет, ніхто не намагається перевірити деякі твердження сучасної секулярної ідеології. А перевірити їх варто. Якщо,

Представники «сексуальних меншин» і ВІЛ-сервісних організацій проводять антихристиянський, антипапський і антикатолицький марш. Образливі написи, непристойні жести і ганебні та агресивні вигуків на адресу Католицької Церкви, атрибутика секс-шопів, наркотики, – все це, на думку організаторів акції, має демонструвати «цінності» цивілізації – свободу і демократію, а також і «високий» інтелектуальний рівень її учасників.

ДОТОВРКУТИСЯ ДО СВЯТИХ

Визначна і славна подія відбулась у с. Задвір'я Буського району: з благословення настоятеля собору святого Юра у Львові митрофорного протоієрея Романа Кравчика та пароха с. Задвір'я о. Петра Гунчака сюди були привезені частинки мощей священномученика Йосафата, яким вже 385 років. Протягом 6-7 грудня 2008 року вони перебували у церкві Собору Пресвятої Богородиці с. Задвір'я. За досить короткий період часу тут уже були мощі святого Шарбеля (їм – 110 років), які пробули у храмі з 25 по 24 січня 2009 року, а 22 лютого знаходилися частинки мощей святого великомученика та цілителя Пантелеймона, яким – аж 1704 років. Тож чи не ласка Божя зійшла на село та його мешканців? Про таку подію не могли навіть і мріяти наші предки. За 200 років існування церкви в селі – уперше таке сталося. Не минула ласка і навколишні села: мощі святого Шарбеля та священномученика Пантелеймона побували у селах Новосілки та Лісок, де парохом є о. Іван Білута.

а також принести у свої домівки образки та дев'ятниці, освячені на їхніх мощах.

Хто ж вони – ці святі? Насамперед, це наш перший святий священномученик Йосафат Кунцевич. Народився він 1580 року у Володимирі-Волинському. Його батьки хотіли, щоб син робив купецьку кар'єру, проте той сам вирішує свою долю – залишає світ і вступає до монастиря. Вирізняється серед усіх надзвичайною побожністю і веде аскетичне монаше життя. 12 листопада 1617 року отримує єпископські свячення і стає архієпископом Полоцьким. Своєю толерантною поведінкою у архієпископстві він об'єднує серця багатьох нез'єдинених. Тому вороги всю свою лють звернули проти святого Йосафата, вбачаючи у ньому свого найбільшого ворога, і запряглися вбити його. Він же був готовий прийняти найлютішу смерть – як з любови до Бога, так і задля того, «щоб усі були одно – одне стадо і один Пастир». Священномученик казав: «Не можемо вмерти кращою смертю, як за святу істину».

Мученицьку смерть святий Йосафат прийняв 25 листопада

1623 року. І цікаво, що його вбивця згодом навернувся до правдивої Католицької Церкви. 25 листопада 1963 року митрополит Йосиф Сліпий у присутності папи Павла VI та численних отців II Ватиканського собору зложив в базиліці святого апостола Петра в Римі мощі

для вселюдного почитання. З цього часу мощі священномученика Йосафата спочивають під зводами базиліки. Перед престолом Всевишнього він молиться за кращу долю українського народу і «щоб всі були одно».

Святий Шарбель Махлұф

народився 8 травня 1828 року в м. Бека-Кафра (Північний Ліван). 1851 року вступив до ордену маронітів, а в 1859 році був висвячений на священника. Протягом 16 років Шарбель проживав у монастирі святого Марона в Аннаї, а наступні 23 роки був відлюдником, пустельником. Святіший Отець Павло VI проголосив його блаженним 5 грудня 1965 року, а 9 жовтня 1977 року – святим.

Святий Шарбель досягав безнастанного зростання, не роблячи перепочинку на шляху до Бога. Він оздоровляв людей, усе своє життя провів у послуші, чистоті, глибокому почитанні Пресвятої Євхаристії, читанні Святого Письма. Помер святий Шарбель 24 грудня 1898 року. Після відкриття його могили виявилось, що його тіло залишилось нетлінним.

У місті Нікодімії у Вифанії (Мала Азія), в сім'ї знатного язичника, народився інший святий. Він був названий Пантолеоном (у перекладі «з усього лев»). Мати ж виховувала хлопчика у християнській вірі. Його навчали мистецтву медицини у знаменитого лікаря. Юного Пантолеона представили імператору Діоклетіану, який залишив його придворним лікарем. Священномученик Єрмолай відкрив Пантолеону основні істини християнської віри та охрестив його.

Святий лікував безкоштовно всіх, хто до нього звертався за допомогою. За це місцеві лікарі зненавиділи його і донесли імператору. Діоклетіан піддав його жорстоким мукам. Святого кидали в кипляче олово, в море з каменем на шиї, але він залишався неушкодженим. Нарешті імператор наказав відрубати йому голову, та меч став м'яким, наче віск. Тіло святого, кинуте у вогонь, і цього разу залишилось неушкодженим.

Господь ще раз відкрився святому і назвав його Пантелеймоном, що означає «багатолікий». Так Пантолеон за велінням Божим став Пантелеймоном. Загинув мученицькою

смертю приблизно 305 року. Ім'я святого великомученика та цілителя Пантелеймона призивається при звершенні таїнства елеосвячення, молитви за немічного, освячення води тощо.

Дякуємо Богу, що часточки мощей цих святих знаходяться у Львові, в соборі св. Юра, і що час від часу з благословення вищої церковної влади вони можуть бути привезені до того чи іншого храму.

Дорогі друзі! З вірою, любов'ю і надією звертаймося до святих – і вони обов'язково допоможуть нам. А ми, у свою чергу, постановимо собі, особливо зараз, під час Великодня посту, змінити своє життя для Бога. Робити більше діл милосердя, плекати у своєму серці мир, спокій, любов до ближнього, боротися зі спокусами і ставати на дорогу святости. І хай нам усім допоможуть у цьому Пресвята Богородиця, наш Господь, Ісус Христос, який за нас дався розіп'яти, і наші священномученики.

Михайло СТЕФАНІШИН (молодший), с. Задвір'я

На честь перебування мощей святих у храмі с. Задвір'я була відправлена св. Літургія та молебень. Парафіяни та прихожани змогли в особливий спосіб попросити заступництва святих,

Брами пекла не здолають...

Автор цієї статті, як і більшість із нас, народився і виріс у час панування Радянського Союзу. Якийсь час він жив у вільній Латвії. Як відомо, на сьогодні Латвія є членом Європейського союзу, до якого так стремить і наша Україна. Засмукувавши сучасної європейської «демократії», автор своєю критичною статтею бажає сконцентрувати нашу увагу на питанні: а що ж вгледяє собою сучасна Європа, і чи варто аж так дуже до рватися в її обійми.

Зелень впадає в очі з перших хвилин. Вона приховує будівлі та огорожі, які в деяких районах ледве проглядають крізь густе листя. Це вам не весна, коли голі дерева, що лиш-лиш прокинулись, ледве прикриті кулями омели, що висять на них. Де цей нешкідливий паразит зараз? Не розгледіш.

А на Хрещатику сьогодні – стовпотворіння. Тисячі людей веселяться, п'ють пиво і слухають виступи музичних колективів. Виявляється, це в столиці України проходять «Дні Європи». А ось і рекламні намети: Франція, Німеччина, Польща, Литва... Бачу прапор Латвії, підходжу. Тут скромно і трохи попсово. Туристичний ширвжиток, прилавок стереотипів. Зрозуміло, на поліції – книги экс-президента Вайри Вікі Фрейберге на державній латиській, баночки шпротів, якісь вироби народних промислів. Бажаючим наливають безкоштовно в малесенькі чарочки наш знаменитий «Чорний Бальзам». Пані морщаться, чоловіки смакують знайомий із радянських часів напій. Зі смаком кречуть, коли міцна чорна суміш вирушає у шлунок. Шкода, що і тут буде уявлення про Латвію лише як про країну терпкого спиртного та копчених шпротів, а зовсім не замків,

озер, сільського туризму, чарівності літньої Юрмалі і суворого моря Вентспілса. Про країну, що любить співати, і що пам'ятає про своє християнське коріння, незважаючи на всю ненависть до неї з боку Союзу, в якій вона мала нещастя потрапити.

Заводжу мову з розповсюджувачем календарів з портретом чергового «молодого, але дуже перспективного політика». Його прибічники на майданчику перед сценою, де виступає латвійський «Brainstorm», розмахують прапорами ЄС із написом «Європейська платформа України». Розповідаю йому, що в Латвії точно так само рекламували всі переваги вступу до Євросоюзу. Були запущені рекламні сайти, передачі, засоби масової інформації змальовували імідж ЄС в максимально позитивному світлі. Ну, приблизно як конференси на сцені, що, захлинаючись, нахваляю у своєму прагненні чесно відпрацювати гонорар: «Євросоюз – це демократія, рівноправ'я і справедливість». І, лише вступивши, ми збагнули, що демократією там називають ліберальну диктатуру, рівність передбачена для різного роду збоченців, але не для християн, а справедливість виявляється в примусовому закритті виробництв. Говорите, що в Україні розвинена цукрова промисловість? У нас, у Латвії, вона теж... була. Говорите, що і важка промисловість є? Якщо Німеччина вирішить, що сама виробляє досить металопродукату, то доведеться закрити заводи. Адже справедливість же...

Так, Україні до ЄС поки що ще крокувати і крокувати. Поки що розмови про «європейську платформу» – лише порожній популізм. Рекламне заманювання, метою якого є як якомога більше віддалити Україну від Росії, розлучити два «братні народи». Дві країни, два різні підходи, але в обох випадках мета одна – геополітична вигода. Спочатку представники ліберальної імперії говорять красиві слова про демократію. А потім настають вимоги, яких стає все більше і більше. Услід за відкриттям кордонів і певною матеріальною допомогою надійдуть вимоги відмовитися від християнських «мракобисних» цінностей. Адже єдність країни означає єдність ціннісних засад. А Біблії нині не місце в Європі. Боюся, що в «мусульманського коріння» є куди більше шансів бути згаданими в євроконституції.

У вас ще не було гей-парадів? Будуть, – як будуть також уроки толерантності у школах, примус християнських добродійних місій віддавати діточок на усиновлення гомосексуальним парам, і передачі на ТБ та радіо, що за державні кошти розхвалюють «альтернативний», себто гомосексуальний спосіб життя. Не треба тішити себе надією, що, мовляв, разом із Польщею Україна відстоїть свої права. Права в ЄС є у країн-донорів. В отримувачів допомоги є лише одне право: дякувати новим господарям за щедрість і приймати все, що вони дають – і хороше, і вельми погане. Така логіка ліберального світу: права є в тих, у кого є гроші. В наших

з вами країнах цього головного джерела свободи у «чудовому новому світі», на жаль, дещо бракує...

Але ми ще поборемося за свої права. Християни часто бували у двох кроках від поразки. Проте «пекельні ворота не здолають її» – ця обіцянка дає нам надію на отримання свободи. На зміну нинішній тиранії прийде справжня демократія. Божа демократія. Коли просвічений Словом Божим народ сам вільно будуватиме своє майбутнє. Задля блага дітей, заради благочестивого і спокійного життя, заради процвітання у справедливості. Все ж добре написав свого часу апостол Павло: «Хто відлучить нас від Христової любові? Скорбота, чи тіснота, чи гоніння, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч? Як написано: За Тебе убивають нас всякий день, вважають нас за овець, [приречених] на заклання. Але все це долаємо силою Того, Хто полюбив нас. Бо я упевнений, що ні смерть, ні життя, ні Ангели, ні Початки, ні Сили, ні сьогоднішня, ні майбутнє, ні висота, ні глибина, ні інше яєсь створіння не може відлучити нас від любові Божої в Христі Ісусі, Господі нашому» (Рим. 8, 35-39).

Павло ЛЬОВУШКАН, головний редактор порталу baznica.info

БАЗА РОЗМОВ МОЗНАЙОМЛЕННЯ

ЧОЛОВІКИ:

8) група «Б»: ВАСИЛЬ. Українець, греко-католик, 09.04.1970 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 72 кг.; очі – сірі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальний, чесний, прямолінійний; захоплення, інтереси: – музика, фото, кулінарія; (11) – повага, взаєморозуміння, стан душі; (12) – так; (13) – з 1998 року; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 13 років, проживаємо разом, навчається у класичній гімназії, користувач ПК; професія: – ТЗОВ «Міст Експрес», оператор обробки відправлень; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-718-88-14 (дзвонити з 20.00 до 22.00).

9) група «Н»: МИРОСЛАВ. Українець, греко-католик, 17.12.1985 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 65 кг.; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, ввічливий, врівноважений; захоплення, інтереси: – історія, спів, музика; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працівник в інституті; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(096)-608-86-58.

10) група «Н»: РОМАН. Українець, греко-католик, 25.05.1957 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 66 кг.; очі – карі; волосся – темно-русий; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброзичливість; захоплення, інтереси: – подорожі; (11) – не схильність до повноти, вдова (до 44 років); (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: 8-(067)-890-77-45.

11) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 19.03.1974 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 68 кг.; очі – голубі; волосся – шатен; (7) – інвалід II групи (ДЦП); (8) – не маю; (10) – наполегливий, обов'язковий, дисциплінований; захоплення, інтереси: – історія футболу, спорту; відвідування історичних та відпустових місць; (11) – відвертість, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працює по спеціальності економіст-бухгалтер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-256-05-95.

12) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 82 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – захоплення, інтереси: – врівноважено-різноманітні; (11) – чесна, добра, сімейна; (12) – так; (13) – 12 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 15 років, нормальний, живе в Іспанії; професія: – агроном; (17) – у Львові – гуртожиток, у селі – незавершене будівництво; (18) – народився: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-496-27-77.

13) група «Б»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 08.11.1957 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 60 кг.; очі – сірі; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесність, доброта, уважність; захоплення, інтереси: – історія, любов природи, читаю, почиття гумору; (11) – взаємна довіра, ширість, акуратність; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – дві дочки – 23 і 24 роки, заміжні, живуть окремо; професія: – будівельник; (17) – матер. незалежний, проживаю з мамою; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(093)-552-64-19.

14) група «Н»: АДРІАН. Українець, греко-католик, 11.10.1977 р.н.; ріст – 184 см.; вага – 82 кг.; волосся – шатен; (7) – здоровий; (8) – не маю; (10) – ерудований, поліглот (10 мов, в т. ч. японська); захоплення, інтереси: – подорожі, історія України, релігія; (11) – чесність, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер комп'ютерної техніки; (15) – матер. незалежний; (16) – народився: – м. Львів; проживаю: – м. Торонто; контактний телефон: adrihar@hotmail.com.

15) група «Н»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 18.03.1978 р.н.; ріст – 178 см.; вага – 69 кг.; волосся – світле; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, побожність, чесність, порядність; захоплення, інтереси: – духовна література, праця з молоддю; (11) – дівчина, надійна дружина священника; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – студент-аспірант, майбутній священник; (15) – проживаю з батьками; (16) – село Лавриків, Жовківський р-н, Львівська обл.; контактний телефон: 8-(050)-955-63-94; 8-(097)-450-18-38

16) група «Н»: ВАСИЛЬ. Українець, греко-католик, 30.10.1970 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 90 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – здоровий; (8) – не маю; (10) – доброта, працьовитість, чесність; захоплення, інтереси: – життя у добрих проявах; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працівник на заводі; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – с. Зимна вода, Львівська обл.; контактний телефон: 8-(098)-420-82-27;

ХРИСТІЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ

“НАША ДРУЖНА РОДИНА”

Любові, злагоди та удачі Вам всім!

1) Всім дописувачам, які бажають ознайомитися із концепцією діяльності Християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета», з особливостями роботи даного Клубу, побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» в № № 1(40) - 1(50) за 2008-2009 рік – звертатися до відповідальної за кореспонденцію кур'єр Львівської Архiepархії УГКЦ сестри Іриней за тел.: 8-(032)-261-08-94;

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО 385372; ЗКПО 2195527115; р/р 2620201054588; Галітурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: за розміщення анкети.

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000

Координатор КЗНДР Олександр РОМАНЮК

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧІВ!

1) З № 2 (51) газети «МЕТА» оголошення: № 5 (чол), № 16 (жін), № 21 (жін), № 27 (жін) – зняті з подальшої публікації.

2) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консультації по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по телефону 8-(032)-226-43-97 за вказаним вище графіком роботи;

3) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції (статуту) клубу, а саме: - не відповідають на всі пункти «АНКЕТА...» – (сімейний стан – (для дописувачів групи «Б»); - не вказують свій контактний телефон; - не провели оплату коштів поштою за публікацією оголошення або через неуважність надсилають кошти на інший рахунок; - надсилають інформацію про себе листом на бланках не встановленої у Клубі форми і т.п.). Будьте уважні!

ЖІНКИ:

22) група «Б»: ТЕТЯНА. Українка, греко-католичка, 10.03.1951 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 58 кг.; очі – зелені; волосся – чорне; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, працьовитість, чесність; захоплення, інтереси: – добра господиня, люблю читати; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – вдова; (15) – 1 син - 1974 р.н., одружений, здоров'я задовільне; професія: – пенсіонерка; (17) – проживаю з сином; (18) – м. Львів; контактний телефон: 237-55-42.

23) група «Б»: СТЕФАНІЯ. Українка, греко-католичка, 08.01.1952 р.н.; ріст – 156 см.; вага – 56 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – працьовитість, порядність, доброзичливість; захоплення, інтереси: – читаю книжки, люблю землю, природу, виховую внука; (11) – бути справедливим; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – вдова; (15) – 2 самостійні доньки - 1977 р.н. та 1980 р.н., здорові; професія: – пенсіонерка, працюю економістом; (17) – проживаю з внуком 5-и років; (18) – м. Львів; контактний телефон: 267-26-16; +38-(067)-479-16-12.

24) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 15.03.1965 р.н.; ріст – 171 см.; вага – 74 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, врівноваженість, тактовність; захоплення, інтереси: – книги, музика, театр, спілкування; (11) – порядність, спільні погляди; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-873-25-35; 234-41-86.

25) група «Б»: НАТАЛІЯ. Українка, греко-католичка, 17.08.1981 р.н.; ріст – 167 см.; вага – 84 кг.; очі – зелені; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – комунікабельна, товариська, весела, лагідна, ввічлива, врівноважена; захоплення, інтереси: – подорожі, спів, читання; (11) – чистота душі, спільність поглядів; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – дітей не маю; професія: – головний бухгалтер; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-314-35-57.

26) група «Б»: МАРІЯ. Українка, християнка, 15.03.1952 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; волосся – світло-русе;

(7) – нормальний; (8) – не маю; (10) – всебічні; (11) – до 60-и років; (12) – (-); (13) – 2 роки; (14) – вдова; (15) – син 21 рік, освіта вища, здоровий, працює; (16) – пенсіонерка, освіта вища, працюю; (17) – житлово забезпечена; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-220-96-38.

28) група «Б»: ОКСАНА. Українка, православного обряду, 24.10.1959 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; волосся – чорне; очі – коричневі; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – емоційність, комунікабельність, поєднання протилежностей; захоплення, інтереси: – флористика, мистецтво, маркетинг; (11) – відповідальність, організованість, сімейний лідер, доброта; (12) – так; (13) – 10 років; (14) – вдова; (15) – донька, 14 р., здорова, захоплення: спорт, танці, флористика, комп'ютер; професія: – дизайнер-флорист (творча робота); (17) – матер. і житлово незабезпечена; (18) – народилася: – м. Ужгород; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-169-00-86.

29) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 21.12.1980 р.н.; ріст – 155 см.; вага – 49 кг.; очі – каро-зелені; волосся – шатенка; (7) – добрий; (8) – не пунктуальна (рідко); (10) – комунікабельна, весела, відповідальна, організаторські здібності, виконавча; захоплення, інтереси: – бальні танці, німецька мова; (11) – порядний, надійний, духовний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – офіс-менеджер у поль.-укр. фірмі; (15) – проживаю з батьками (4-х кімн.кв.); (16) – м. Дубляни, Львівська обл.; контактний телефон: +38-(097)-711-31-35.

30) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 27.04.1977 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 75 кг.; очі – зелені; волосся – темно-русе; (7) – здорова; (8) – не маю; (10) – весела, доброзичлива, життєрадісна; (11) – відповідальність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – медсестра; (15) – матер. і житлово забезпечена; (16) – Льв. обл., Ст. Самбір, р-н, с. В. Лужок; контактний телефон: +38-(067)-261-78-66.

31) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 14.01.1958 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, надійна, порядна; захоплення, інтереси: – вишивка, кар-

4) Для розміщення анкети в черговому номері газети «МЕТА» прохання заповнені анкети разом із копією квитанції про оплату коштів надсилати в редакцію не пізніше, аніж до кінця кожного місяця.

КУДИ ПІТИ В НЕДІЛЮ?

1) Християнський клуб знайомств при храмі Вознесіння Господнього.

Адреса: м. Львів, Левандівка, вул. Широка, 81а, тел.: 267-63-37.

Зустрічі членів клубу проводяться 1 раз в два тижні, в неділю. Початок зустрічі – 15.00 год., в приміщенні «Школи сім'ї», 3-ій поверх духовного центру «Під покровом Богородиці».

Дати найближчих зустрічей: 08.03.2009 р.; 22.03.2009 р. і т.д.;

2) Християнський клуб знайомств «НАДІЯ» при храмі св. Володимира і Ольги.

Адреса: м. Львів, вул. Симоненка, 5а, тел.: 64-25-54; 63-67-98.

Зустрічі членів клубу проводяться кожного тижня, в неділю. Початок зустрічі – 16.30 год., в лекційному залі храму в приміщенні катехитичної школи ім. бл. свцм. Миколая Чарнецького.

тини, театр, фітотерапія, природа, квіти, замки; (11) – розумний, інтелігентний, господар, життєрадісний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – провідний економіст; (15) – матер. і житлово забезпечена; (16) – народилася: – м. Судова Вишня; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: 69-69-65.

32) група «Н»: МАР'ЯНА. Українка, греко-католичка, 03.04.1982 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 57 кг.; очі – сірі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, вірність; захоплення, інтереси: – куховарство, подорожі, танці; (11) – життя в духовному дусі; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – офіс-менеджер; (15) – матер. незалежна, проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-883-03-56; 223-02-89.

33) група «Н»: ЛІЛІЯ. Українка, греко-католичка, 04.02.1972 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 63 кг.; очі – карі; волосся – світло-русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – порядність, доброта, чесність, товариськість; захоплення, інтереси: – спорт, подорожі, читання; (11) – порядність, доброта, мужність, рішучість; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – біолог, працюю в медицині; (15) – матер. незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-602-40-85.

34) група «Н»: ОЛЕСЯ. Українка, греко-католичка, 25.02.1974 р.н.; ріст – 166 см.; вага – 56 кг.; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – правдива, добра, романтична; захоплення, інтереси: – мистецтво, спорт, подорожі (в т.ч. гірські), історія України; (11) – чесний, добрий, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – викладач ВНЗ; (15) – матер. і житлово незалежність – відносна; (16) – м. Львів; контактний телефон: kedryna@gmail.com.

35) група «Н»: ІВАННА. Українка, православного обряду, 19.01.1966 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добра, захоплення, інтереси: – широке коло зацікавлень, книги, квіти; (11) – працелюбність, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар, працюю у Львові; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-902-42-77.

«CORRUPTIO OPTIMA PESSIMA» – «ЗІПСУТТЯ НАЙКРАЩОГО – НАЙГРШЕ»

Зазвичай, і то загальною, юдеями називали нащадків одного з дванадцяти синів Якова – Ізраїля-Юди, яким, згідно з наслідками жеребкування, надано наділ в «обітованій землі» з осередком Єрусалимом, що й згодом названо Юдеєю. З часом зіпсуття духовної еліти цього Юдиного покоління взагалі призвело до виникнення поняття «юдейства» (не плутати з «юдаїзмом»), – за аналогією «бісівства», що виникло з благородного ангельського суспільства, чи «візантійства», в яке переродилося колось благородне церковне середовище.

Месія-Христос, родовід якого прямо причетний до цієї гілки Яковового насліддя, – «відомо бо, що наш Господь походить від Юди» (Євр. 7, 14), – вболівав над недолею юдейства, як написано: «І як наблизився і побачив город, Він над ним заплакав, кажучи: «Якби й ти цього дня зрозумів те, що веде до твого миру! Але тепер воно закрито перед твоїми очима. Прийдуть бо дні на тебе, і вороги твої валом тебе оточать, і тебе обляжуть, і стиснуть тебе звідусіль; вони розчавлять тебе і твоїх дітей, які будуть у тобі, і не залишать у тебе каменя на камені – за те, що ти не зрозумів часу твоїх відвідин» (Лк. 19, 41-44).

Ісус плакав над Єрусалимом, «бо це – город Великого Царя» (Мт. 5, 35). Та ще сокровеннішою причиною цього плачу було відчуття того, що Він опинився «своїм серед чужих і чужим серед своїх».

Ще Мойсей із глибини душі зворушувався на зухвалі прояви свого народу, промовляючи: «Вслухайтеся, небеса, я промовлятиму, – слухай слів моїх, земле! Нехай, як дощ, крапає моя наука, роса хай розліплеться моє слово, як волога на травицю і як дощ рясний на рослину. Бо ім'я Господнє прославляю: воздайте славу нашому Богові! Він – скеля; звершені його діла, бо всі його дороги – справедливість; Бог – вірність, без жадної омани, він спрavedливий і правий! Зневажали його ті, що не сини йому більше, а кодро крутіїв зрадливих! То так одячуєш Господеві, народе глупий, нетямущий? Хіба ж не він – твій батько, твій Творець, що створив тебе і тебе підтримує? Згадай лишень дні здавендавні, збагни літа від роду й до роду! Спитай у батька, й він звістує тобі, у людей старих, вони ж тобі повідають» (Втор. 32, 1-7).

Чомусь так уже в премудрому Божому Провидінні визначено, що перший син прародичів «Каїн був від лукавого й убив брата свого. Та й за що він убив його? Бо лихі були його вчинки, а вчинки брата – справедливі» (І в. 3, 12). Щось лихе завирувало і на початку Юдиного родоводу: «Сталося ж того часу, що Юда відділився від своїх братів і пішов до одного адуламіця, на ім'я Хіра. Побачив він там дочку одного ханаанця, на ім'я Шуа, взяв собі за жінку й увійшов до неї. Вона зачала і вродила сина та й він дав йому ім'я Ер. Зачала знову і вродила сина й назвала його Онан. Та й ще раз вона вродила сина й дала йому ім'я Шела; а було це в Кезіві, як вона його породила. Згодом узяв Юда своєму

Повели тоді Ісуса від Каяфи у преторію. Був же ранок. Та не увійшли вони у преторію, щоб не осквернитись, а щоб могли їсти Пасху. Вийшов тоді до них Пилат і промовив: «Яку вину принесли на цього Чоловіка?» Ті йому у відпо-

відь закричали: «Якби Він не був злочинець, ми б Його тобі не видали!» Пилат їм каже: «Візьміть Його і судіть за вашим законом». Юдеї йому кажуть: «Нам не дозволено нікого вбивати».

Іван 18, 28-31

первістковій Ерові жінку, на ім'я Тамара. Але Ер, первенець Юди, був лихий в очах Господніх, і Господь убив його» (Бт. 38, 1-7). Онан також чинив злочинність: «Не сподобалось Господеві, що цей учинив, і Він убив його теж» (Бт. 38, 10).

Кульмінацію злочинності нащадки Юди проявили у стосунку до Месії-Христа і накликали цим на себе у Господа Бога страхітливе спустошення. Сам Христос-Бог висловив юдеям

«Поцілунок Юди». Джозетто ді Бондоне (1267-1337), відомий італійський живописець.

характеристику їхньої злочинності, проголосивши до них Свій «еленхос» (обвинувачення) – (пор.: Мт. 23).

Зневажливе ставлення до культурних та духовних цінностей греки назвали «цинізмом», а «цинік» у загальному розумінні – безсоромна, брутальна людина (від κύνικος – собачий, оскільки собака на все піднімає задню лапу й обливає все, що попадається). Циніками були фарисеї та книжники, однак свій цинізм вони прикривали тонким лицемірством, вдаючи з себе перед людьми неабияких праведників. Натомість Христос, будучи всевідучим Богом, зі всією одвертістю прилюдно викривав їхню облуду, на що згадані циніки-лицеміри відповіли такою непогамовною ненавистю, що у підсумку зважились на жорстоке вбивство Месії. Слід зауважити, що це не було для них чимось новим, оскільки так само вони поступали практично з усіма пророками, які, як посланці Божі, також безжалюбно викривали облудний цинізм юдейської еліти.

Лицемір-безбожник – як колишній, так і сучасний – «боїться [...] лиш людських очей і не знає того, що Господні очі тисячекратно світліші від сонця, за всіма дорогами людськими наглядують та й промикаються в таємні закутини. Ще перед сотворенням було йому все знане, а вже ж і тоді, коли воно довершене» (Сир. 23, 19-20).

Натомість про взірцевого нащадка Авраама – Натанаїла – Христос-Бог висловився так: «Ось справжній ізраїльтянин, в якому немає лукавства!» (Ів. 1, 47).

Не всі апостоли були захожими чужинцями в землі Ізраїля та Юди. «Вони – євреї? Я – теж. Вони – із-

раїльтяни? Я – теж. Потомки Авраама? Я – теж. Служителі Христові? Говорю, неначе нерозумний: я – більше від них. Багато більше в трудах, багато більше в тюрмах, бід бичами надмірно, у смертельних небезпеках часто. Від юдеїв я прийняв п'ять раз по сорок без одного ударів» (ІІ Кор. 11, 22-24). Апостол соромиться своєї причетності до юдейства, яке вкрай вороже наставилось не лише проти Христа-Бога, а й супроти закладеної Ним святої Церкви. Він відверто пише: «Ви чули про мою поведінку колось у юдействі про те, як я жорстоко гонив Божу Церкву та руйнував її. Я визначався серед многих ровесників з мого роду, будучи запеклим прихильником передань моїх предків» (Гал. 1, 13-14).

Колишній цинік-юдей розкався і став апостолом Христа. Радіючи, що сам врятувався від вічного Божого прокляття, він, проте, не забував і про своїх зіпсованих одноплемінників по крові, щиро бажаючи їхнього навернення та прилучення до Божої обітниці. Він пише: «Кажу в Христі правду, не обманюю, як свідчить мені моя совість у Святім Дусі, що я – у величчому смутку і в безнастаннім болі мого серця. Бо я бажав би сам бути відлученим від Христа за братів моїх, рідних мені тілом; вони – ізраїльтяни, їм належить усиновлення і слава, і завіти, і законодавство, і богослужба, і обітниці; їхні отці, з яких Христос тілом, що над усім – Бог, благословенний повіки. Амінь. Воно не так, щоб слово Боже впало марно: бо не всі ті, що від Ізраїля – ізраїльтяни; і не ті, що нащадки Авраама, всі його діти; але від Ісаака назветься твоє потомство, тобто не тілесні діти – діти Божі, але діти обітниці вважаються за нащадків» (Рм. 9, 1-8). Обітниця ж – входження в Царство Небесне благодійниками з віри.

У деяких європейських мовах йотовані приголосні трансформувались у запозичених з латинської словах на «ж» чи «дж». Так, зокрема, і слово «юдейський» звучить нині в англійській як «джудіш», в італійській – «джудео», а в польській мові, як і в українській – «жидівський». У сучасній нашій мові «жид» – це зіпсований юдей і зіпсований ізраїльтянин, – як ото зіпсованого росіянина продовжують називати «москалем». Нині дехто з українських патріотів часто виголошує справедливе визначення, що «москаль – це не національність, а хвороба, і хвороба ця є дуже заразною для інших національностей». За аналогією можна сказати, що й «жид» – це не національність, а хвороба, яка має ту ж властивість.

Очевидно, з огляду саме на це окремі лідери закликають будувати Україну «без жидів і москалів». А єврей Авраам (пор.: Бт. 14, 13) мовить до таких запальних: «Як вони не слухають Мойсея і пророків, хоча б і хто воскрес із мертвих – не повірять» (Лк. 16, 31). Тож насамперед треба перетворити жидів у євреїв, а москалів – у росіян, «та й заходить вже будити» (Т.Шевченко). А перед цим ще й самим добре подивитись, чи не заражені і ми часом. Амінь.

о. Богдан СМУК

ЗАБУТА ТРАДИЦІЯ

Український народ багатий прекрасними традиціями. Незважаючи на жорстокі переслідування та заборони, більшість із них століттями ніжно плекались і збереглися до наших днів. Як не дивно, але, поряд із столітніми збереженнями багатьох традицій, ми є свідками занехаяння декотрих із них всього лише за період одного покоління, тобто протягом декількох десятків літ.

Була, а де-не-де ще і по сьогодні жива традиція урочисто освячувати на Великдень паски. Зранку у Воскресну неділю всі урочисто йшли до церкви з гарно прибраними кошиками, в яких знаходилися паски, крашанки та інша пожива для освячення. Всі розставляли свої кошики двома рядами довкола церкви. Сама паска була гордістю кожної господині і мала характер своєрідного змагання на кращу випічку. Священик урочисто, з братством та з хоругвами, тричі обходив між рядами довкола церкви, а хор і народ голосно звіщали, що Христос Воскрес. Дзвонили дзвони, хлопці стріляли з хитромудрих саморобних стрільб, з рушниць і навіть з гармат. Після освячення всі «христосувались», обдаровувались писанками і з почуттям загальної радості та любові повертались додому.

Так було на Західній Україні до 1939 року, поки нас не «освободили» совєцькі агресори. Під час їхньої окупації на Великдень завжди призначались робочі дні, а для учнів та студентів – обов'язкове навчання. А ще проводились так звані «воскресники» із впорядкування територій. Таким чином населення позбавлялося можливості освятити, а, отже, і спожити свячене. Тоді Церква пішла на вимушену «хитрість» – паски почали тихенько освячувати напередодні Великодня, тобто в суботу ввечері. Люди потайки, в малопримітних торбинках, несли під церкву для освячення свої пожитки. Це був вимушений захід, як єдиний вихід зі становища при большевицькому режимі: у добольшевицький період у суботу священики «тихо» освячували паски по хатах лише німечим, неспроможним відвідувати церкву. А зараз, на жаль, такий звичай набрав масовості.

Тепер ми вже майже два десятиліття живемо у вільній незалежній державі. А ось звичка «підпільно», в суботу, освячувати паски настільки вкоренилась, що на Великдень у більшості церков урочистого освячення не проводиться. А не забуваймо, що Західна Україна, а особливо Львів, є осередком збереження давніх народних традицій. До нас на Різдво, на Великдень приїжджає молодь з тих регіонів, де комуністичний режим знівельював старі народні звичаї. І що ж вони в нас бачать? Тож чи не пора припинити це «підпільне» тихе освячення пасок напередодні Великодня і повернутись до старих традицій?!

Адам КАРДАШ

ІСНУВАННЯ І ДІЯЛЬНІСТЬ ДИЯВОЛА

Диявол існує. Про це свідчить Святе Письмо від книги Буття до Одкровення включно. У притчі про кукіль Господь запевняє, що ворог посіяв між пшеницею кукіль (Мт. 13,25). У притчі про сівача приходиться лукавий і викрадає посіяне в серці.

(Мт. 13,19).

«Знову бере Його диявол на велику високу гору... Тоді Ісус говорить йому: «Видійди від Мене, сатано» – читаємо у Євангелії (Мт. 4, 8-11).

Деякі люди, схильні до поверхневого оптимізму, вважають, що зло – це випадкова недосконалість в світі, що постійно еволюціонує до кращого майбутнього. Проте історія людства постійно піддається під негативні впливи з боку диявола. У сучасності також можна побачити прояви могутньої дії злого духа, які неможливо пояснити лише людською недосконалістю. Диявол сіє спустошення серед усього людства. Поза сумнівом, «ціла історія людства наповнена запеклою боротьбою проти сил пітьми, – боротьбою, яка почалася від створення світу і, за словом Господнім, триватиме до останнього дня» (II Ватиканський Собор, Пастирська конституція «Gaudium et spes», 37). Таким чином, диявол «наносить незліченні лиха духовній природі, а опосередковано – і природі фізичній, – як в окремих індивідуумах, так і в усьому суспільстві» (Іван Павло II, Загальна аудієнція, 13.VIII.1986).

Дія сатани має таємничий, проте реальний та ефективний характер. Християни усвідомлювали це, починаючи з перших століть своєї історії. Апостол Петро застерігав перших християн: «Будьте тверезі і чувуйте, оскільки противник ваш диявол ходить навколо вас, як рикаючий лев, шукаючи, кого б пожертви. Противтеся йому твердою вірою» (I Петр. 5, 8-9).

З приходом у світ Ісуса Христа могутність диявола стала обмеженою, оскільки Господь «позбавив нас влади сатани» (II Ватиканський Собор, Конституція «Sacrosanctum Consilium», 7). Внаслідок чину відкуплення, здійсненого Христом, диявол може заподіяти справжню шкоду лише тим, хто по своїй волі дозволить йому зробити це, даючи згоду на здійснення зла і віддаляючись від Бога.

У чисельних євангельських уривках Господь виявляє нам Себе як перемогця диявола, як Того, Хто здатний звільнити безліч людей від диявольської одержимості. У Ісусі – наша надія. Він не допустить бути нам такими, які спокушаються понад силу (пор.: I Кор. 10,13). Диявол прагнути «спокусити дух людський, спонукати його порушити заповіді Божі, поступово отемнюючи серця тих, хто прагне служити Богові, аби вони забули про істинного Бога і служили йому так, ніби він був справжнім Богом» (св. Іринеї Лійонський, «Проти еретиків», 5). Він робить це тисячею різних способів. Проте Господь надає нам засоби для подолання всіх спокус. Ніхто не грішить з потреби.

Розміркуймо глибше тепер, у час посту, що саме це означає. Звільнивши нас від сатанинського впливу, Бог одночасно дав нам ангела, місією якого є охороняти нас і допомагати нам. «Під час випробувань звернися до Ангела Хоронителя, і він захистить тебе від сатани й принесе тобі святе натхнення» (Ескрива).

Диявол є істотою індивідуальною, реальною і конкретною, таким, що має невидиму духовну природу. Внаслідок власного гріховного вибору він назавжди відокремився від Бога. «Диявол та інші демони були створені Богом як добрі за своєю природою; злими вони стали за власною ініціативою», – повчають отці IV Лагеранського Собору. Диявол – «батько брехні» (Ів. 8,44), батько гріха, незгоди, ненависті, недосконалості і зла, які є на землі (пор.: Євр. 2,14).

Він – хитрий ненависний змії, через заздрість якого смерть увійшла у світ (пор.: Мудр. 2,24), він – ворог, що сіє насіння зла в серці людини (пор.: Мт. 13,28-39). Він – єдина істота, якої нам слід остерігатися, якщо ми не перебуваємо у мирі з Богом. Єдиною його метою, від якої він ніколи не відмовиться, є наша погибель. Кожного дня він прагне здійснити її всіма способами, що знаходяться в його розпорядженні.

(з «Роздумів» на кожен день Великого посту
Франціска Ф. Карвахала)

(Продовження у наступному числі «Мет»))

Св. Іван Золотоуст, навчаючи про недільний обов'язок, каже: «Тиждень має сім днів. Тими сімома днями Бог поділився з нами так, що собі не взяв більше, а нам дав менше, і навіть не поділив їх рівно – не взяв собі три і не дав нам три, але нам відділив шість, а для себе взяв один. А ти в цей день не хочеш здержатися від життєвих справ, але, як поступають святотатці, так і ти важишся поступати з цим днем, крадучи і вживаючи його на життєві клопоти – тоді, коли він освячений і призначений на слухання духовних наук?»

Декрет Другого Ватиканського Собору «Про Східні Церкви» відносно недільного обов'язку дає таке правило: «Вірні мають обов'язок у неділі та в святкові дні брати участь у божественній Літургії або, за приписами чи звичаями свого обряду, у відправі Божої Хвали» (§ 15).

У Старому Завіті за зневагу суботи Бог, через Мойсея, був наложив кару смерті. В книзі Виходу читаємо: «Господь сказав Мойсеєві: Ти ж промов до синів Ізраїля: Глядіть, пильнуйте мені суботи, бо вона – знак між мною та вами для ваших поколінь, щоб знали, що я – Господь, який освячує вас. Пильнуйте, отже, суботи: вона бо має бути свята для вас; хто осквернить її, нехай буде скараний смертю» (Вих. 31,12-15). А чоловіка, що в суботній день збирав дрова, приказав Бог побити на смерть камінням (Числ. 15,32-36).

Недільна св. Літургія повинна бути для нас чимсь дуже цінним, святом і бажаним, бо вона для нас – це невичерпне джерело Божих ласк і благословення. Вона вчить нас любити Бога і ближнього, дає нам духа молитви і розуміння жертви та освячує ціле наше життя. Хто з недбалства опускає в неділю св. Літургію, той дуже багато втрачає. Тому св. Церква так сильно наголошує на недільному обов'язку брати участь у св. Літургії. Тож хай вона і для нас буде чимсь найдорожчим і найсвятішим.

ПРО НЕДІЛЬНИЙ ВІДПОЧИНОК

Перший обов'язок, що його накладає на нас третя Божа Заповідь, – це святкування неділі через участь у св. Літургії. А другий обов'язок – це зберігання недільного відпочинку залишенням тяжкої фізичної праці. Як участь у св. Літургії має велике значення для Божої слави й нашого духовного життя, так і недільний спокій має передусім велике значення для нашого фізичного життя, нашої родини, наших дітей і нашого суспільного життя. Тож погляньмо дещо ближче на історію недільного відпочинку і на його значення для нас, на праці заборонені та на причини, що можуть нас звільнити від недільного спочинку та обов'язку бути в церкві.

Історія недільного відпочинку
Недільний відпочинок – це друга риса християнського освячення святого дня. Християнська релігія у перших сторіччях не мала права громадянства й була переслідувана, тож для перших християн неділя була звичайним робочим днем. Вони під час тижня мусіли працювати, а свої недільні відправи відбували ввечерю або вранці у катакомбах.

Недільний спокій почав набирати щораз більшого значення щойно тоді, коли християнська релігія осягнула повну свободу за цесаря Константина Великого 313 року. Перші закони про недільний відпочинок не вийшли від Церкви, але від держави. Цесар Константин Великий 321 року видав декрет, що каже: «У високошановний день сонця хай відпочивають

ПАМ'ЯТАЙ ДЕНЬ СВЯТИЙ СВЯТКУВАТИ

ТРЕТЯ БОЖА ЗАПОВІДЬ

о. Юліан КАТРИЙ,
«Заповіді Божі»

Продовження, початок у попередньому числі «Мет»

усі судді, міське населення і всякого роду ремісники. Хай тільки по селах рільники працюють без перешкоди і свобідно». Історик Євсей (т.к.340) свідчить, що цесар Константин Великий зробив неділю днем молитви і спочинку і всім своїм підданим поручав у цьому дні кидати свої зайняття, а воюкам давав свободу, щоб могли брати участь у церковних відправах. Подібно й цесар Теодосій Великий 386 року видав декрет про святкування неділі. Нарушення цього закону каралося як святотатство. Очевидно, що згадані державні закони високо піднесли святість недільного дня.

На основі державних законів і Церква починає щораз більше наказувати своїм вірним, щоб у неділю залишали фізичну працю. Синод у Ляодікеї, у Малій Азії, 364 року, приписує, якщо це можливо, в неділю відпочивати. Цесар Лев Мудрий (886-911) наказує рільникам працювати в неділю. Від 8-го століття щораз більше помісних соборів приписують недільний спокій. У Західній Церкві закон недільного відпочинку стає загальним від папи Григорія IX, 1234 року. Київський митрополит Юрій (1069-1072) у своєму «Уставі» дає правило: «У неділю до вечора не можна працювати».

Значення недільного відпочинку

Господь Бог, даючи Заповідь святій день святкувати, мав на меті не лише свою славу, але й добро людини, що ним є духовне і фізичне відсвіження. Кожна праця, а головне тяжка, фізична, вичерпує наші обмежені сили. Як по денній праці ми потребуємо кілька годин сну, щоб відновити зужиту енергію, так і по шестиденній праці нам потрібно окремого дня для повного відпочинку. Навіть мертва машина мусить час від часу відпочити, бо інакше перемучиться і перестане працювати.

Недільний відпочинок для нашого щоденного життя має велике значення. Він дає нам час на сповнення деяких обов'язків і справ, що ними під час тижня,

батькам добре виховані діти. До виховної сили Церкви належить і те, що в неділю і свята сходяться усі в церкві, як діти однієї родини сходяться в домі батька. Багаті і вбогі, вчені і прості, старі й молоді через мудрий провід Церкви зближуються до себе. Церква всім пригадає їхні взаємні обов'язки і всім голосить закон любови. Приступаючи разом до Пресвятої Евхаристії, християни вчать себе взаємно за братів та пам'ятати, що не той достойний, хто має дорожче одинок, а той, хто достойніший в очах Всевишнього Бога» («Про святкування неділі»).

Праці в неділю заборонені

Праця може бути фізична, розумова або розумово-фізична. У неділю недоzwолена праця фізична, тобто така, що її виконуємо силою нашого організму. Таку працю зовуть також службовою, бо її в давнину, звичайно, виконували слуги чи невільники. Такою працею є роботи на ріллі, у фабриках, у копальнях, різних варстатах і т.п. Зате є доzwолена розумова праця, напр., читати, писати, рисувати, малювати, вишивати, співати, грати на інструментах і т.п. Дозволена також праця розумово-фізична, напр., йти на прохід, їхати авто або кінями, танцювати, йти на полювання, ловити рибу, займатися якоюсь грою і т.п.

Причини, що звільняють від недільного обов'язку

Що може нас звільнити від участі у св. Літургії та від обов'язку недільного спокою? До цього мусять бути важливі причини. До таких причин належить неможливість фізична чи моральна, напр., хто живе далеко від церкви і не має можливості до неї дістатися. Одначе він повинен докладати всіх зусиль, щоб, принаймні, деколи бути в церкві. Від недільного обов'язку звільнені хворі або ті, що видужують, доки не прийдуть до повного здоров'я; вагітні жінки та матері, що мусять приготувати обід для родини, а також ті, що працюють по фабриках, бо інакше могли б утратити свою працю.

Перешкодою до виконання недільного обов'язку можуть бути діла милосердя, напр., піклування хворими вдома або по шпиталях; поміч ближнім у наглому нещасті, напр., під час вогню або виливу води. Сюди належать вожки у службі, матері чи няньки, коли не можуть узяти малих дітей до церкви і не мають нікого, хто б міг ними заопікуватися. Одначе від недільного обов'язку ніяк не звільняє обставина, що хтось їздив на прогулянку і вернувся змучений, або допізна вночі був у гостині, або на заставі, або в себе приймав гостей.

Перші християни під час переслідування брали участь у св. Літургії у катакомбах навіть з нараженням власного життя. По тому пізнати доброго християнина, що він радо й ревно сповняє свій недільний обов'язок.

Святкування неділі – це найстарша і дуже священна християнська традиція, бо походить від самих Апостолів. Тому для всіх нас участь у недільній св. Літургії та недільний спокій повинні бути чимсь природним, очевидним, просто потребою нашої душі і тіла. Ми не сміємо забувати, що недільний обов'язок є не тільки церковним, але й Божим законом, а Божий закон не знає ані винятку, ані звільнення. Отже, хоч би ми з важливої причини не могли виконати свого недільного обов'язку, то все-таки ми й тоді обов'язані на свій спосіб святкувати неділю, напр., через часту пам'ять на Бога, довшу молитву, побожне читання, пам'ять на вічні правди, обережність у розмові і цілій поведінці.

Гравюра. Юліус Шнорр
фон Карольсфельд (1794—1872)

працюючи, ми не в силі зайнятися. У неділю, по вислуханні св. Літургії, маємо більше часу на нашу приватну молитву та на читання корисних книжок.

Недільний спокій багато спричиняється до єдності й любови в родині та до доброго виховання дітей. «Очевидна річ, – каже Сл.Б. митр. А.Шептицький, – що святкування неділі приносить превеликі і переважливі користі для морального життя. Зберігання третьої Божої Заповіді береже людей від пересадного зайняття матеріальною стороною життя... Недільний відпочинок для робітників має також превелике значення для виховання дітей. Робітники, зокрема, такому, що працює в більших фабриках, неділя пригадає обов'язки і радості родинного життя, виховання дітей і потіху, яку приносять

На рис.: церква св. Димитрія, 1878 р.
Рис. автора.

Життя місцевої греко-католицької громади, – а на той час це означало української, – починаючи з XIV століття, можна назвати радше не життям, а виживанням. Найперше, воно постійно відчувало спротив польських колоністів, а, по-друге, влада все робила для того, щоб поляки з корінної Польщі почували тут себе краще, ніж на історичній батьківщині. Повінь полонізації в пидльвівських селах, до яких належав і Давидів, була особливо потужною. В цій стихії виживали лише громади, сильні духовно, для яких святою була історична пам'ять, джерела якої постійно намагалися очищати від намулу. І першими, хто дбав тут про духовність селян, були священники. Душпастир на селі в ті часи – це не тільки духовна особа: він виконував роль і вчителя, і адвоката, і судді, і лікаря. Тож саме своїм духовним наставникам і зобов'язані українські давидівці за те, що не щезли в асиміляційній безодні полонізації.

Нелегкою була праця пароха, якого влада вважала за звичайного наймита. Він змушений був не тільки платити податки, а й відробляти панщину. Ситуація в Давидові ускладнювалася ще й тим, що патронами церкви були отці-домініканці. Так, дозвіл на парафію в Давидові 1738 року отцю І.Волініковичу давав ксьондз Якуб Снопковський. Парафія на той час була малесенькою – священник обслуговував всього-навсього 18 родин. Ця цифра свідчить насамперед про майже цілковиту полонізацію села, а також є свідченням мізерних доходів парафії. Треба зазначити, що утримання парафії лежало на плечах виключно громади. А оскільки кількість українців з року в рік зменшувалася, то само собою поставало питання про взагалі ліквідацію парафії. Так і сталося – невдовзі консисторія приєднала Давидів до сусіднього Черепина.

Після отця І.Волініковича вірними у Давидові опікувався о. М.Качоровський.

Сьогодні важко сказати, коли в Давидові була зведена церква. Єдине, що можна ствердити з певністю, то це, що дерев'яний храм функціонував тут ще на початку XV століття. А от про костел перша згадка зафіксована під 1439 роком. Монахи-домініканці не шкодували на нього коштів.

В акті візитації за 1827 рік зазначено, що церква в селі походить з XV століття, є дерев'яною, перебуває в задовільному стані, але дах і вікна пошкоджені настільки, що під час богослужіння від вітру гаснуть свічки. Тодішній черепинський парох о. Федакевич не раз звертався до монастиря домініканок з проханням виділити кошти на ремонт, однак від-

ДАВИДІВ

повіді не отримав.

У 1870 році парафію в с. Черепин очолив о. Я.Підлісецький. Саме він і став ініціатором будівництва в с. Давидів нового храму. І вже 8 листопада 1878 року освятили нову дерев'яну церкву – ту саму, яка дожила до нашого часу.

Напередодні Першої світової війни населення Давидова складало 251 чоловік. Школа була чотирикласна, з польською мовою викладання. Відвідувало цю школу і 28 українських дітей. Поляків же у селі було в п'ять, а деколи і в шість разів більше.

Але настав 1946 рік – такий пам'ятний для українців Польщі, яких насильно виселили з батьківської землі і переселили до УРСР. Так багато з них потрапили до Давидова. В числі інших переселенців були й українські селяни з сіл Хотинець та Гаї. Перше село згадується не просто так, адже переселенці з Хотинця покинули свою «малу батьківщину» разом зі своїм душпастирем о. Романом Павликом. До сьогоднішнього дня згадують старожили цього священника, який розділив з ними долю вигнанців. Осівши в Давидові, першої ж неділі вірні зібрались на

Колишній костел св. Станіслава, а зараз – церква Різдва Пресвятої Богородиці.
Рис. автора.

Святу Літургію. А оскільки старенький місцевий храм св. великомученика Димитрія не зміг вмістити усіх, то о. Р.Павлик відправив Службу Божу у костелі св. Станіслава, який вже 90-х роках став греко-католицькою церквою Різдва Пресвятої Богородиці.

Але не довго довелося слухати настанов свого душпастиря в новому храмі тим давидівцям, які приїхали до села у квітні 1946 року, – напередодні, 10 березня, відбувся так званий Львівський «псевдособор», який проголосив «ліквідацію» УГКЦ, а її парафії взявся переводити на російське православ'я. Хто чинив спротив – був репресований. Окрім єпископів на чолі з митрополитом Йосифом Сліпим, у концентраційних таборах більшовицької імперії опинились сотні священників, ченців та черниць, тисячі вірних, багато з яких загинули там мученицькою смертю. Серед арештантів значиться й ім'я о. Романа Павлика, який не зрадив батьківської Церкви і не прийняв московського «покровительства». Та Боже Провидіння вирвало його з пазурів більшовицьких сатрапів...

Не можна оминати в цій розповіді давидівських подій часів відновлення незалежності України. Маються на

увазі конфесійні суперечки місцевих вірних, в яких, як у краплі води, віддзеркалилася остання книга Святого Письма, яку називають «Одкровенням». Йдеться, зокрема, про звіра з землі, тобто про внутрішні труднощі, які супроводжуватимуть Церкву. Вони виникатимуть з-поміж вірних у прерізних формах ересей, проявлятимуться у відступстві і зневірі одиниць, а то й великих спільнот, що чимало нашкодять Христовій Церкві, розбиваючи її єдність.

Після виходу з підпілля катакомбної УГКЦ греко-католики Давидова започаткували відправи у колишньому костелі, справедливо вважаючи, що цей храм має належати їм. Віруючі відновленої Української автокефальної православної Церкви також висловили претензії на цей храм. У цій ситуації громадам було запропоновано почерговість богослужінь, від чого «автокефалісти» категорично відмовились. Підбурювані місцевими керівниками, вони почали вдаватися до різноманітних способів, аби всеціло заволодіти приміщенням колишнього римо-католицького храму. Протистояння дійшло апогею в серпні 1991 року, коли група місцевих «православних» за підтримки керівників колишньої Давидівської птахофабрики вдались до досить своєрідного акту протесту – вийшли на залізничне полотно і перекирили рух поїздів у чернівецькому напрямку. Один із них міжнародним сполученням «Софія-Москва» простояв у Давидові понад півтори доби. На ноги були підняті керівники Пустомитівського району, на місце події прибув тодішній голова виконкому Львівської облради С.Давимук. Прибічники православ'я були настільки агресивними та незговірливими, що закрили С.Давимуку та сільського голову М.Сахриня в приміщенні сільської ради, погрожуючи їм розправою. Однак уся ця авантюра не принесла користі автокефалістам – церкву Різдва Пресвятої Богородиці офіційно передали греко-католицькій громаді.

Згадуючи про ці події, тодішній заввідділом Пустомитівського райвиконкому В.Куницький каже: «Без якогось внутрішнього струму не могу прокрутити подумки ці дні в Давидові. Вже з самого ранку того дня до мене в кабінет ввірвалася озлоблена юрба жінок. Вони всілися на підлогу і категорично відмовилися покинути приміщення. А оскільки ці жінки приїхали автобусом птахофабрики, то, зрозуміло, всі вони працювали на тому підприємстві. На щастя, тодішній голова райвиконкому Василь Папроцький якимись тільки йому відомими методами таки змусив директора птахофабрики Р.Греня прислати автобус і відвезти цих жінок назад до Давидова». Далі відбулись відомі події на залізниці.

Відомо, що у будь-якій критичній ситуації завжди знайдеться місце для компромісу. Прийшли до нього і в Давидові: хтось із тверезо мислячих віруючих запропонував громаді УАПЦ взятись за будівництво власного храму. Після певних вагань ця пропозиція була прийнята, і цим на міжконфесійному конфлікті було поставлено крапку. Зараз у селі православні завершують зведення нової мурованої церкви свв. Петра і Павла.

Богдан ЗАКАЛИК

ЩАСТЯ БАЖАЮ ТОБІ

Плачевним виглядає нинішній стан суспільства – аборт, вбивства, злодійство, корупція, алкоголізм (згідно з дослідженнями, українські школярі зайняли перше місце у світі за вживанням алкоголю; це – жах!), розпуста, наркоманія, куріння – призвели до кризи серця, кризи душі, кризи людяності.

«Ти запитуєш про причину теперішньої кризи або суду Божого? Причина завжди одна. Причина всіх посух, повеней, епідемій та інших бід – та сама, що й нинішньої кризи: боговідступництво. Гріх боговідступництва викликав цю кризу, і Господь допустив її. Допустив, щоби розбудити, протверезити людей, аби вони отямилися й повернулися до Нього. За гріхами і криза», – із листа святителя Миколая Сербського.

Чи можна будувати державу на такому ґрунті? Звичайно, що ні. Хто може виправити все зло, яке панує на нашій землі? Політична сила? Закордонні кредити? Нові вливання фінансів, підтримання банківської сфери і т. д.? Ні і ще раз ні! – Тільки Господь. Адже гасло справжнього українця – «Бог і Україна». Нам усім належить зрозуміти, що без Творця ми не збудуємо України. Також не можемо надіятися, що хтось нам її збудує. Це – наше завдання, і починати кожен повинен із себе.

6 листопада 2005 року у м. Буську стартувала Всеукраїнська благодійна мистецька акція «Оновлення душі – відродження України» із музично-театралізованою християнсько-пізнавальною програмою «Щастя бажано тобі», головною метою якої є відродження духовності, залучення молодого покоління до християнських духовних цінностей, пропагування морального християнського способу життя, популяризація сучасної християнської пісні. Акція охопила населенні пункти Львівської області, зокрема, м. Буськ та села району, а також Львів. Музично-театралізовану програму «Щастя бажано тобі» за цей період переглянуло понад сім тисяч чоловік. Акція отримала позитивні відгуки від мешканців району та області, побажання і надію, що невдовзі вона пошириться й іншими районами Львівщини, а згодом (дасть Бог) – і по всій Україні.

А в лютому цього року ми побували у древньому місті Золочеві, де нас радо зустріла у Народному домі громада міста, привітавши щирими усмішками та щедрими оплесками. Після завершення дійства до нас підходили люди і дякували за гарний та повчальний концерт. Учасниками дійства у Золочеві були гурт «Quo vadis» (керівник – о. Ярослав Лозовий з Буська), директор Буського Народного дому Ігор Красіцький, а також Віктор Хом'якевич, Олександр Зелізко, Оксана Вовк. Разам з гуртом співала і Софія Макар. Вже вкотре брав участь у дійстві і помічник керівника проекту, автор цих рядків Михайло Рудак з пісню «Хай живе Любов».

Поки що Акція проводиться на пожертви добродійців, але для реалізації Всеукраїнської акції необхідна підтримка та фінансування людей доброї волі, органів державної влади, добродійців, меценатів. А було б добре, щоб вона ширилася Україною. Проте брак фінансової підтримки наразі не дозволяє поширитись їй за межі Львівщини. Тому ми звертаємося до людей небайдужих, до людей доброї волі, до меценатів внести свою лепту для підтримки цієї благодійної мистецької акції, адже спрямована вона на розбудову духовної України.

Зацікавлені особи можуть сконтактуватися з керівником проекту о. Ярославом Лозовим (тел. 8-097-9615682) або його помічником Михайлом Рудак (тел. 8-097-4111887).

Пам'ятаймо: віра без добрих діл – мертва.

Михайло РУДАК

ЖИТТЯ СВЯТОЇ ГЕНОВЕФИ ЛУЧЕНИЦІ

(Продовження. Початок у попередніх числах "Мети")

Геновефа вийшла, вкрита овечою шкурою, стала перед яскинею і затремтіла від холоду. Переляканий Зифрид відступив кілька кроків назад і спитав:

— Хто ти, яким способом ти тут опинився?

Він не впізнав її, але вона впізнала його відразу і сказала:

— Зифриде, ти вже мене цілком не впізнаєш? Я ж — твоя жінка Геновефа, котру ти засудив на смерть. Але Господь Бог знає, що я невинна.

Зифрид не знав, чи це сон, чи правда, бо остовпів на місці від несподіванки. Він подумав, що це дух Геновефи являється йому в цій печері, тому сказав жалібним голосом:

— О, благословенний духу моєї улюбленої жони! Приходь, певно, щоб мене оскаржити за невинно пролиту кров. Чи це страшне вбивство сталося тут? Чи, може, в тій печері лежать тлінні останки твого тіла? Так, напевно, і є, а цей дух показується мені тому, що я

Св. Геновефа берегиня Парижу.

відважився топтати цю землю, котра перейшла твоєю кров'ю невинною. Ах, зникни, благословенний духу, бо вже достатньо гризе мене сумління! Повернись до вічного спокою і молись за

мене, убійника, що є найнещаснішим від усіх людей, для котрого нема вже на тій землі жодної потіхи, або покажися в ангельській ясності і скажи, що даруєш мені мою провину.

— Зифриде, — сказала з плачем Геновефа, — Зифриде, найдорожчий мужу! Я — Геновефа, твоя правдива жінка, я ще живу. Добрі люди, які мали мене стратити, дарували мені життя з такою умовою, що я ніколи не вийду сама до людей, а залишусь в цій печері, де, як бачиш, живу в найбільшій нужді.

Але Зифрид з великого переляку не розумів ані одного слова Геновефи, тільки дивився на неї як на духа. Тому Геновефа наблизилася до нього і взяла його за руку. Але він, тремтячи від страху, закликав вразливим голосом:

— Ах, пусти мене, твоя рука є холоднішою від льоду!

(Продовження в наступних числах «Мети»)

Злато, котре не світить

Минуле століття в житті нашого народу було ознаменоване різними трагічними подіями: війни, голодомор, розрухи, поневолення іншими народами, переселення з рідної землі й інші події такого сумного змісту, що залишили глибокі рани в нашій пам'яті.

Долучившись до боротьби за таку довгоочікувану незалежність, Церква підносить з руїни і ставить за мету відродження духовності нашого багатостраждального народу. Розбудова нових та відновлення уже збудованих осередків віри — наших храмів — посідає гідне місце у діяльності священників та церковних громад. І буває прикро, коли на шляху отцям-подвижникам, настоятелям церков, котрі потребують ремонту та реконструкції, стає людська черствість і бажання наживи.

Про що йде мова? Про недобро-

совісних виробників покрівельного матеріалу — «булатованого» листа з покриттям «під золото», які продають неякісну продукцію.

А історія ось яка. «Влітку 2008 року, — розповідає прихожанин однієї з парафій, що на Львівщині, — ми вирішили перекрити куполи свого храму. На зібранні парафіянами кошти, було закуплено листову поліровану нержавіючу бляху, покриту нітридом титану (булат). Матеріал закупили у Львові, в магазині одного з підприємців. Майстри впоралися швидко, і за два тижні головна баня церкви була готова. Яке ж було розчарування всієї сільської громади, коли через короткий термін (два тижні, замість гарантованих продавцем 50 років) покриття зблякло і почало відшаровуватися. Звернувшись до продавця, ми з'ясували, що куплений матеріал виготовлений не

Черкаською науково-виробничою фірмою «ЛАД», а невідомим підприємством. ----- Та нехай така діяльність виробника неякісного покрівельного матеріалу залишиться на совісті керівників і технологів цього підприємства».

Справжнім сертифікованим виробником полірованого нержавіючого металу, покритого нітридом титану, та інших виробів, призначених для ремонту та розбудови храмів, є НВФ «ЛАД» (м. Черкаси), а його єдиним офіційним дистриб'ютором у Західному регіоні — ТзОВ «Фаворит-Престиж» (м. Львів). Ці фірми мають сертифікат відповідності на всі вироби покриті нітридом титану. На кожен реалізований ними лист обов'язково наклеюється голограма з координатами виробника.

Отже, будьте пильні та уважні!

**Ф ПРЄСТІЖ
АВОРИТ**

м. Львів, вул. Півколо, 14
тел.: (032) 298-06-15, 244-21-28

В наявності є також хрести з нержавіючої сталі «булатовані»

ТзОВ «Фаворит Престиж» зі складу у Львові пропонує високоякісний матеріал для перекриття церков, соборів, декоративних робіт, а саме:

- ✓ Лист нержавіючий дзеркальний — 0,4x1000x2000 мм
- ✓ Лист нержавіючий, покритий нітрид-титаном типу «БУЛАТ» — 0,4x1000x2000 мм «під золото»
- ✓ «КОБАЛЬТ» (синього кольору)
- ✓ «під мідь»
- ✓ Лист мідний покрівельний — 0,5x600x1500 мм
— 0,6x600x1500 мм
- ✓ Рулон мідний шириною 0,6x600 мм

Ціни-виробника

Вітаємо Ювілярів!
У квітні святкують ювілей:

30-річчя священства — о. Іван Демчина (04.04)

- 50-річчя уродин — о. Петро Андрейко (04.04)
- 45-річчя уродин — о. Юрій Воловецький (12.04)
- 45-річчя уродин — о. Ігор Маковський (13.04)
- 45-річчя уродин — о. Роман Небожук (20.04)
- 40-річчя уродин — о. Юрій Васків (01.04)
- 40-річчя уродин — о. Юрій Шаламага (30.04)
- 35-річчя уродин — о. Микола Мандрик (10.04)
- 30-річчя уродин — о. Юрій Дрізд (12.04)

ДУМКИ ПРО ВІЧНЕ

**ЧИ НЕ НАГАДУЮТЬ ЦІ ІСТОРИЇ
ЩО-НЕБУДЬ ІЗ ТВОГО ЖИТТЯ?**

У книзі «Блазень Богоматері» розповідається про блазня, який, переситившись суєтою світу, пішов у монастир Клерво. Але оскільки він не вмів читати і не знав латині, то не міг приймати участі в загальних молитвах, і це надзвичайно його опечалювало: йому навіть не вдалося вивчити напам'ять молитву «Радуйся, Маріє». Одного разу він лежав хрестом у тихенькому куточку каплиці і зі слізьми на очах молив Пресвяту Богородицю, щоб Вона змилостивилася і просвітила його. І раптом він почув ніжний голос: «Ти говориш, що нічого не вмєєш. Але ж тебе вчили стрибати і танцювати! Тому можеш танцювати в Мою честь». З тих пір блазень щодня до знемоги танцював перед іконою, значючі тепер, чого хоче від нього Бог. І коли, знесилившись, він падав на землю, Пресвята Діва нахилилася над ним і білоу хустинкою витирала піт з його обличчя.

Роздуми цього тижня закликають тебе задуматися над тим, для чого тебе створив Бог. Проси цієї благодаті: «Господи, вклади в моє серце тверде переконання в тому, що в Тебе є план для мене, хоча я цього поки що і не знаю».

«Отут лежить людина, яка пішла із цього світу, так і не довідавшись, навіщо вона у нього прийшла» (на-

пис на могилі).

Один юнак, який тільки що закінчив школу, дуже своєрідно вирішив знайти відповіді на питання, які його турбували. З дозволу батька він відправився у тривалий піший похід, сподіваючись, що, залишившись удалині від суєти світу, у нього буде час зрозуміти, для чого він живе. Тільки через п'ять місяців цей парубок повернувся додому. За цей час він пройшов 2000 миль мальовничими, іноді важкопрохідними, гірськими стежинами Апалачських гір, насолодився красою полонин і річок, поринав у міркування на тлі багатотисячохвойних і листяних лісів, які зберегли пам'ять про наслідки льодовикового періоду. У нього було багато часу для того, щоб задуматися над питаннями: чи є Бог? яка мета життя? як прожити життя? Завдяки цьому, повернувшись додому, він уже знав, що знайшов те, що шукав. Він отримав свої відповіді, що Бог є, а життя має сенс і йому призначена своя, особлива роль у цьому житті.

Чи роблю я прогулянки на природу для того, щоб, усамітнівши, одержати відповіді на питання, які цікавлять мене, про сенс життя і про свою роль у ній? Якщо це так, то які відповіді ти вже одержав?

**Міні-кросворд
«Великодній»**

1	X	8	B
2	P	9	O
3	I	10	C
4	S	11	K
5	T	12	P
6	O	13	E
7	C	14	C

Ліва сторона:

1. Світле Христове Воскресіння.
2. Києво-Печерська...
3. У ньому на Великдень освячують продукти до столу.
4. Символ християнства.
5. По-іншому — празник.
6. Римський імператор, гонитель християн.
7. У минулому — духовне училище з утриманням

за державний кошт.

Права сторона:

8. "...Отцю і Сину, і Святому Духові нині і повсякчас"
9. Хліб, який освячують на Пасху, а роздають в Томину неділю.
10. "А ми...сіяли,сіяли, ой див, ладо, сіяли, сіяли" (веснянка).
11. Відповідно приготовлене м'ясо, яке теж освячують на

12. Один з 12 апостолів, ближній учень Христа.
13. Куц, з гілок якого перед розп'яттям Ісус одягнули вінок.
14. Назва трьох свят, пов'язаних зі Спасителем — Ісусом Христом.

Склав Богдан
ЛАДАНАЙ

(Відповіді на міні-кросворд "Мети", число 3/52 за березень)

1. Марко. 2. Ореол. 3. Солея. 4. Амьн. 5. Ангел. 6. Офіра. 7. Сяйво.
8. Канон. 9. Причт. 10. Тайна.

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,
літературний редактор **Святослав СМУК,**
більше редактор і технічний редактор:
В'ячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta Ugcc@gmail.com
meta Ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000
Замовл.